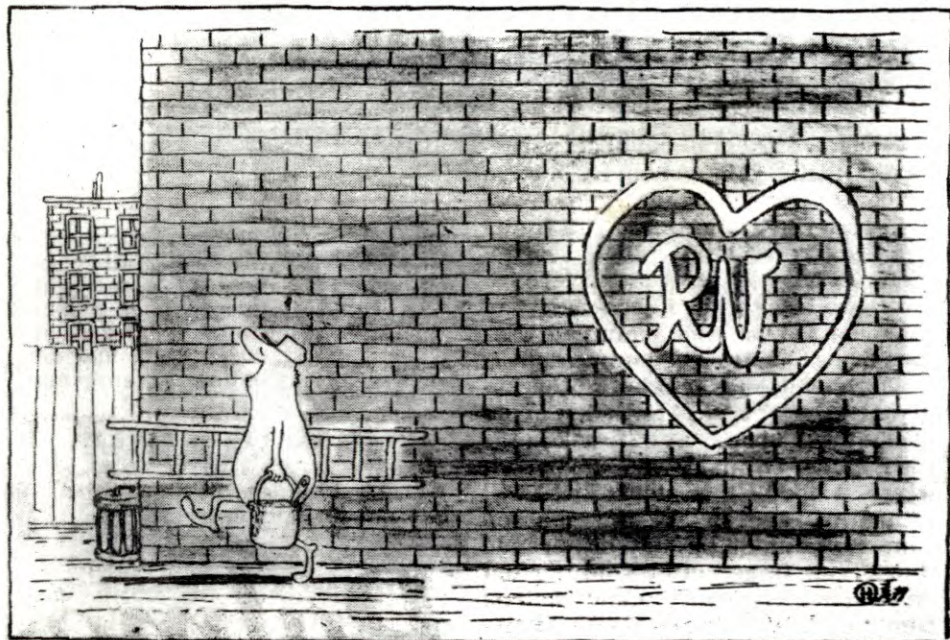

TF

august 1979

Leder: Landskonferansen om militærprogrammet	
Direktiv om innspurten i valgkampen	2
Den politiske situasjonen i valgkampen og våre oppgaver.	6
1980: AKP(m-l)s 3. landsmøte	7
Internasjonal resolusjon:	10
Tariffoppgjøret 1980	11
Krise i partiet? - intervju med Pål St	13
Farlige byråkratiske og idealistiske avvik i SK	17
SK har alvorlige revisjonistiske feil	21
SK bryter den demokratiske sentr.	22
Militærdiskusjonen - både demokrati og sentralisme	23
	25

Sentralisme for hvem?	27
Leiker vi eller driver vi politikk?	27
Fritt fram for alle motsigelser - bare for partiledelsen?	28
Om parti diskusjoner	28
Oppsummer feil	28
21.August - hva med fjorårets plattform	30
21.August-linja 1978	31
Kampucheas folk kjemper for sosialismen	32
Vekk med okkupantene	32
Militærtresene skjønnmaler borgerskapet	33
Motsigelser Kina - Kampuchea	35
Melding	35
Spennende saker!	36

LEDER:

LANDSKONFERANSEN OM MILITÆR- PROGRAMMET

MELDING TIL MEDLEMMER I AKP(ml), NKS OG RU
FRA ARBEIDSUTVALGET I AKP(ml).

Seint våren 1979 blei AKP(m-l)s landskonferanse om militærpolitikken avholdt. Her blei forslag til nytt militærprogram for AKP(m-l) behandla. I tillegg diskuterte landskonferansen partioekonomien og Klassekampens framtid og ga råd til partiledelsen om hvordan krisa skulle løses.

Bakgrunnen for landskonferansen var behovet for ei forbedra og helhetlig militærpolitisk linje. Et forslag til program blei sendt ut i partiet for omlag ett år siden. Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund fikk forslaga noe seinere. Siden da har det vært intern diskusjon om programforslaget, dels også offentlig diskusjon. På denne bakgrunnen blei det valgt delegater til konferansen våren 1979. Representanter fra RU og NKS var også innvitert og var tilstede på konferansen.

KONFERANSENS STATUS

Slike partikonferanser har ingen egen plass i AKP(m-l)s vedtekter. Sentralkomiteen er partiets høyeste myndighet så lenge landsmøtet ikke er samla. Men sentralkomiteen ønska at et breiere og mer representativt forum skulle fatte endelig vedtak om militærprogrammet. Derfor vedtok sentralkomiteen å delegere sin rett til å gjøre det endelige vedtaket om militærprogrammet vidare til landskonferansen. Når landskonferansens vedtak nå er partiets gjeldende militærprogram, så er det på grunnlag av vedtak i partiets høyeste organ mellom landsmøtene, dvs. sentralkomiteen.

De første spørsmåla konferansen tok

stilling til, var om det var riktig å fatte vedtak om et militærprogram, *hva slags status* programmet i så fall skulle få i partiet, og hvordan *diskusjonen* skulle føres vidare etter konferansen. På grunnlag av diskusjonen blei det lagt fram forslag om dette i fem punkter:

FEMPUNKTS-VEDTAKET

forslag 1.a.

Landskonferansen slår fast at behandlinga av militærprogrammet i hovedsak har vært for dårlig. Den tilfredsstillende ikke de minimumskravene vi stiller til partidemokratiet.

forslag 1.b.

Landskonferansen slår fast at behandlinga av militærprogrammet i hovedsak har vært tilfredsstillende. Forslag har vært ute i god tid. Alle partimedlemmer har fått høve til å lese dem, diskutere dem og legge fram sitt syn. Det har også blitt publisert mange innlegg og motforslag. Forberedelsene tilfredsstillende i hovedsak de kravene vi stiller til partidemokratiet.

Forberedelsene har også hatt noen svakheter. Det gjelder bl.a. diskusjonen om NATO, som kom sentralt i debatten for seint. Debatten har også vært hemma av at partiet samtidig har hatt mange og vanskelige oppgaver. Dette rokker likevel ikke ved konklusjonen at forberedelsene har vært gode nok.

Vedtak

1.a. og 1.b. blei stilt opp mot hverandre. Resultatet blei ingen stem-

mer for 1.a., enstemmig for 1.b., ingen avholdende.

forslag 2.a.

Landskonferansen avviser å vedta forslaget til militærprogram. Spørsmålet utsettes til partiets III. landsmøte.

forslag 2.b.

Det er nødvendig og mulig å behandle forslaget til militærprogram nå. Landskonferansen avviser derfor forslag om å ikke vedta militærprogrammet.

Vedtak

2.a. og 2.b. blei stilt opp mot hverandre. Resultatet blei ingen for 2.a. enstemmig for 2.b., ingen avholdende.

forslag 3.

Det vedtatte militærprogrammet er et dokument som er bindende for AKP(m-l)s politikk og for kommunister som står fram som offentlige representanter for partiet.

Vedtak

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

forslag 4.

Diskusjonen om militærpolitikken er ikke avslutta med dette. Forsvarspolitikken trenger videre utvikling og konkretisering. Dette gjelder bl.a. hva slags forsvarsordning partiet vil kjempe for.

Et stort flertall av partimedlemmene har gjennom partidiskusjonen gitt sin tilslutning til forslaget til militærprogram. Men det fins fortsatt uenighet i partiet om en del punkter i militærprogrammet. Det gjelder bl.a. spørsmålet om bevilgninger, kvinnelig verneplikt og NATO. Diskusjonen om dette vil fortsette i partiet og partipressa, foreløpig fram til III. landsmøte.

Vedtak:

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

forslag 5.

De fleste kamerater som har vært mot programforslaget eller mot å fatte vedtak nå, har ført fram sine

synspunkter på en kameratslig og riktig måte. Men noen har stilt seg skarpt mot at partiet gjør vedtak i saka og i enkelttilfeller til og med snakka om utmeldinger.

Vi vil kritisere at enkelte kamerater prøver å stille ultimatum til partiflertallet og hindre det i å bruke sin demokratiske rett til å fatte flertallsvedtak.

Vi oppfordrer disse kameratene sterkt til å bli i partiet og nytte muligheten til å fremme sitt syn gjennom innlegg og forslag.

Vedtak

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

Deretter vedtok landskonferansen å offentliggjøre vedtakene 1 til 5 og de nedstemte vedtaksforslagene 1.a. og 2.a.

Deretter blei programmet vedtatt. Det endelig utkastet blei — etter en grundig diskusjon med en rekke delavstemninger vedtatt enstemmig.

OFFENTLIG 25. AUGUST

Dette programmet vil bli offentlig publisert ca. 25. august. Vedtaket i 5 punkter (som er gjengitt her) samt en kommentar fra partiets arbeidsutvalg vil også bli publisert sammen med programmet.

NØDVENDIG Å VEDTA PROGRAMMET

Landskonferansen mente — som det går fram av de fem punktene — at det var fullt forsvarlig å vedta et program. Det var *mulig* fordi behandlinga, trass i svakheter, var bra nok og fordi et stort flertall av partiets medlemmer støtta forslaget. Det var *nødvendig* å vedta programmet fordi det etter vår mening er skadelig og uproduktivt å ha store partidiskusjoner der et stort flertall tar standpunkt, for så likevel å *avvise* å sammenfatte resultatet av diskusjonen i klare vedtak. Enda mer nødvendig var det å fatte et vedtak fordi den politiske situasjonen nå krever at AKP(m-l) offentlig legger fram klare standpunkter på spørsmål som gjelder forsvar av folket i Norge.

DISKUSJON FRAM TIL III. LANDSMØTET

Samtidig tar altså vedtaket i fem punk-

ter stilling til noen problemer som står uløst etter at programmet er vedtatt. Et av disse problemene var at det — tross alt — ikke var, og er, full enhet i partiet om det vedtaket som blei fatta.

Til det er å si at AKP(m-l) er et demokratisk-sentralistisk parti. Oppgava som et revolusjonært arbeiderparti er å finne en forsvarspolitik som best mulig tjener arbeidsfolks interesser og vedta den. Når vedtak er fatta må hele partiet kjempe for å sette politikken ut i livet. Forskjellige deler av partiet kan ikke offentlig arbeide for forskjellige og motstridende militærpolitiske linjer.

Med støtte i vedtektene kunne diskusjonen vært avslutta. Men et lite mindretall var, og er, uenige i noen punkter. Konferansen valgte derfor en annen utvei. Den slo fast at det vedtatte militærprogrammet er bindende for AKP(m-l) og må følges av partiet og dets offisielle representanter (se vedtaket, punkt tre). Derfor kan folk vite at valgte representanter for partiet lojalt vil arbeide for linja i programmet. Samtidig kan altså mindretallet legge fram sitt syn i den fortsatte diskusjonen internt i partiet og i den offentlige partipressa. Denne diskusjonen er samtidig med på å forberede det III. partilandsmøtet.

FORDEL OM OPPOSISJONEN VAR TILSTEDE

SKAU er glad for at enheten på konferansen var så stor. Samtidig er det vårt syn at det hadde vært bra om kamerater som var mot hele programmet hadde vært på konferansen. At de mangla er verken medlemmenes eller partiledelsens feil. Det skyldes at de utgjorde et så lite mindretall at det ikke noe sted var flertall for å velge dem til delegater.

Vi forutså ikke denne situasjonen. Nå etterpå mener SKAU at det hadde vært en fordel om vi hadde oppfordra partiet til å velge noen delegater som representerte mindretallets syn (sjøl om medlemmene sjølsagt ikke kan pålegges å stemme på en spesiell måte fra ledelsen), eller eventuelt hadde invitert noen fra mindretallet til konferansen med tale- og forslagsrett.

Denne svakheten er likevel underordna. Det viktigste er at landskonferansen var svært bra og fatta vedtak

på holdbart grunnlag.

RIKTIG MED OFFENTLIG DISKUSJON

Fra en god del kamerater både i partiet, i RU og i NKS har det vært reist kritikk mot partiledelsen for at debatten om militærprogrammet også er blitt ført eksternt, bl.a. i Klassekampen og Røde Fane. De fleste av dem mener at debatten burde vært avslutta internt først, og så kunne partiformannen og andre kjente kommunister uttale seg utad. De mener at å uttale seg eksternt på denne måten bryter med den demokratiske sentralismen. Vi er uenig i dette. SK hadde klar dekning i vedtektene og i den tidligere behandlinga av liknende dokumenter i partiet til å gå fram på den måten det er gjort. Dessuten kom det ingen offentlige markeringer av linja i militærtesene før den interne debatten hadde pågått i lang tid og det var klart at det overveldende flertallet av medlemmer og avdelinger støtta tesene. Vi viser forøvrig til en egen artikkel om dette i dette nummeret av Tjen Folket.

VI BURDE GJORT REDE FOR BEHANDLINGSMÅTEN

Vi innser derimot at kritikken innebærer at vi på forhand burde ha gjort rede for den måten programforslaget skulle behandles på. Dersom både partiet, RU og NKS på forhand hadde blitt informert om at diskusjonen på et visst tidspunkt også ville bli ført eksternt og kjent til grunnene for dette, tror vi at de aller fleste ville akseptert dette.

MILITÆRPROGRAMMET OG RU OG NKS

Vi vil også knytte en kommentar til hvordan militærprogrammet er blitt behandla i RU og NKS, og hvordan de to organisasjonene skal stille seg til det programmet som partiets landskonferanse vedtok.

Vi vil sjølkritisk påpeke at RU og NKS fikk militærtesene seinere enn nødvendig. Vi har også i liten grad hjulpet RU og NKS med å sette i gang diskusjonen, i liten grad fulgt den opp eller oppsummert hvordan diskusjonen har gått i de to forbunda. Dette har utvilsomt hemma diskusjonen. Den er i mindre grad enn i partiet oppsummert og sluttført. Dette faktum må vi

ta hensyn til i den videre behandlinga.

RU og NKS er AKP(m-l)s politiske ungdomsorganisasjoner. De skal støtte opp om partiets politikk. Derfor er det nødvendig at RU og NKS som organisasjoner og deres offisielle talsmenn støtter partiets militærprogram utad. Samtidig er det nødvendig å understreke at både RU og NKS har krav på skikkelige diskusjoner, og at medlemmene i RU og NKS må reelt bli i stand til å støtte og forsvare partiets militærpolitiske linje. Dette tilsier at begge organisasjonene bør ta endelig standpunkt til programmet (eller hovedtrekka i det) på sine egne landsmøter. Inntil dette er gjort, bør diskusjonen foregå både internt og eksternt, som den skal i partiet fram til det 3. landsmøtet. I denne diskusjonen har både de som støtter programmet og de som er i opposisjon til det like rettigheter til å føre fram sine syn. Bare gjennom egne diskusjoner og hjelp og støtte fra partiet kan medlemmene i RU og NKS få et reelt grunnlag for å avgjøre linja, og sette hvert enkelt medlem i stand til å støtte partiets linje.

KLASSEKAMPENS FRAMTID

Det andre spørsmålet som landskonferansen behandla, var partiøkonomien og Klassekampens framtid og ga råd til partiledelsen om hvordan denne skulle løses. Redegjørelsen om den økonomiske utviklinga og SKAU's sjølkritikk blei tatt til etterretning med merknader. Det blei understreka at den videre diskusjon må få en stor plass i landsmøteforberedelsene og på landsmøtet.

Den største diskusjonen var om Klassekampens framtid og vårt standpunkt til statsannonser og statlig produksjonsstøtte. Landskonferansen gjorde følgende enstemmige vedtak:

Klassekampen har gjennom lang tid hatt store økonomiske problemer. Ved årsskiftet unngikk avisa konkurs gjennom en stor pengeinnsamling blant partiets medlemmer og sympatisører. Samtidig ble det lagt en plan for å bringe avisa i balanse fra 1. oktober 1979.

Denne kampanja skulle øke abonnementstallet og løssalget til et nivå som samsvarer med avisas driftsutgifter.

Vi kan nå slå fast at det ikke lenger er sannsynlig at abonnementskampanja vil kunne gå i mål. Løssalget ligger også under målsettinga. Dette har nødvendigvis skapt tvil om Klassekampens framtid i partiet, noe som også svekker kampanjearbeidet.

Denne situasjonen stiller spørsmålet om konkurs og nedlegging av dagsavisa på dagsordenen. En slik utvikling vil være et stort politisk tilbakeslag for partiet. Nedlegging av dagsavisa vil ha store økonomiske konsekvenser, særlig for trykkeriet og driften av rotasjonspressa.

I denne situasjonen vil Landskonferansen anbefale at partiet endrer linje mht. statsannonser og statlig produksjonsstøtte. Dette vil i den nåværende situasjonen bety økonomisk avhengighet av staten, noe som nødvendigvis også skaper et større objektivt grunnlag for politisk press. Men konsekvensene av en nedlegging vil være langt alvorligere.

Med denne begrunnelse fatter Landskonferansen følgende vedtak:

Landskonferansen anbefaler at Klassekampen så snart som mulig trykker annonser fra Statens Informasjonstjeneste og andre offentlige annonser. Avisa må håndheve retten til å avvise enkeltannonser som måtte ha et reaksjonært ideologisk innhold som strir mot avisas egen målsetting.

Landskonferansen anbefaler også at Klassekampen søker om statlig produksjonsstøtte. Dette vedtaket er avhengig av at avisa dokumenterer papirutgifter, opplag o.a. nødvendige opplysninger gjennom vanlige forretningspapirer. Det kan ikke under noen omstendigheter gis opplysninger om navn på abonnenter eller kommisjonærer.

Til slutt drøfta konferansen hvordan kampanja for å berge dagsavisa skulle drives videre for å nå målsettinga med å bringe Klassekampen i balanse til 1. oktober.

DIREKTIV OM INNSPURTEN I VALGKAMPEN

1) Hovedoppgave fram til valget

I samsvar med partiplanen 1978–80 er valgkampen partiets hovedoppgave fra fellesferien og fram til valget. Det betyr at de fleste medlemmer og de fleste avdelinger vil ha oppgaver med å drive valgkamp og systematisk massearbeid i tilknytning til valgkampen. Det dreier seg om en periode på fire til seks uker da vi satser på en intensiv valgkamp for RV for å oppnå flest mulig stemmer og flest mulig mandater. Distriktsstyrene vil gi særskilte retningslinjer for hvordan denne hovedoppgava skal praktiseres og gi rettledning der det oppstår problemer i forhold til andre oppgaver, spesielt arbeidet med Klassekampen.

2) Få i gang maskineriet raskt

Den enkleste formen for valgkamp med stands, løpeseddelutdeling og oppsøking av folk etter lister må komme i gang så snart som mulig. Det er bra om en har lokale utspill og originale ideer. Men dette er ingen forutsetning for å komme i gang med utadretta arbeid og systematisk massearbeid for RV. Det må lages helt konkrete planer for stands, utdelingsaksjoner osv., og det må kontrolleres at de blir satt i verk.

3) Konkrete målsetninger, systematisk verving av stemmer

I mange kommuner har RV alt stilt seg konkrete målsetninger ut fra det antall stemmer som trengs for å sikre mandater. Der det ikke er gjort, bør det gjøres. Målsetningene bør brytes opp, slik at avdelinger og RV-grupper veit

akkurat hvor mange stemmer de skal satse på å verve. Når avdelinga har fått målsetninga, bør den løpende følges opp etter hvert, slik at kampanjeledelsen til enhver tid har best mulig oversikt over hvordan vi ligger an i forhold til målsetninga.

Ut fra hva vi veit om folk i og utafor omlandet vårt, bør det lages lister over folk som skal oppsøkes og fordeles ansvar for det. Valgkamp er ikke det samme som å verve abonnenter til Klassekampen, men ved en slik kampanjestil kan vi få et tilnærmelsesvis riktig bilde av hvor mange sikre stemmer vi har. Dermed kan vi gjøre valgkampen til en kampanje av det slaget vi har lang erfaring med og god trening i å drive. (21. august-underskrifter, 1. mai osv.)

Oppsøking av folk og annet intensivt massearbeid vil være bærestolpen i valgkampen i denne fasen. Vi må huske på at valgkampen er en prosess der det kan dukke opp nye ting som kan påvirke folk, både i positiv og negativ retning, derfor må det intensive arbeidet drives fram til valgdagen. Innsatsen rettes inn på å få folk til å stemme RV, ikke bare på å påvirke dem i allmenn progressiv retning e.l.

4) Arbeidsplasslaga

De kameratene i arbeidsplassavdelingene som skal drive valgkamp, vil sjølsagt få en del arbeid med valgkampen på sin arbeidsplass. Men i de fleste tilfellene vil de antakelig ha ledig kapasitet. (På en bedrift med 500 arbeidere er det kanskje ti med-

lemmer, mens det i et boligområde med ti medlemmer, kan være 5000 folk.) Det bør diskuteres lokalt hvordan en sånn eventuell ledig kapasitet kan utnyttes i boligområdene.

5) Lokal tillempling

Dette direktivet er så kort og konsentrerer seg om det minimumet som er

nødvendig for valgkampen, slik at det skal være mulig å supplere med lokale planer og retningslinjer i det enkelte distriktet. Det forutsetter ei lokal tillempling.

SK/AU

DEN POLITISKE SITUASJONEN I VALGKAMPEN OG VÅRE OPPGAVER

1) STERK INDRE OPPSLUTNING OM RVs LINJE OG PROGRAM

Hovedinjene for RV er lagt fram i en lederartikkel i TF tidligere i år. Denne linja blei lagt fram på RVs landsmøte i mai og fikk stor og entusiastisk tilslutning der. Seinere er den lagt fram på sommerleirene der den også har fått sterk oppslutning. Det betyr at vi i og omkring partiet står godt konsolidert for å drive en skikkelig valgkamp. At det fortsatt finnes kritikk og uenigheter, skal vi ikke underslå. Men det at valglinja har fått ei så sterk oppslutning, er en stor styrke som vi skal merke oss og dra nytte av.

Det er særlig RVs innretning på å gi klare politiske svar på hva de revolusjonære mener om brennende dagsaktuelle saker i Norge i dag, som har ført til denne oppslutninga. RVs program er et dristig skritt framover. Det er sjølsagt ikke feilfritt eller heva over debatt, men det er det mest konkrete og forpliktende programmet den revolusjonære bevegelsen har hatt for dagskampen. Det er et godt redskap til å rofeste RV som et revolusjonært alternativ i Norge. Det er et godt redskap for å vinne tillit blant arbeidsfolk

og progressive.

2) «RADIKALT REFORMPARTI»?

Dagbladet gjorde oss den tjenesten å formulere en kritikk av RVs politikk for å være «radikal reformisme». Et fåtall kamerater mener at dette er riktig. Men dette er en misforståelse av hva reformismen er. Reformisme er ikke kamp for reformer. Bolsjevikenes valgprogram la i sin tid hovedvekt på tre reformer: 8-timers-dagen, jordreform og en demokratisk republikk. Dette var ikke i seg sjøl sosialistiske krav, men kampen for disse reformene førte arbeiderne og fattigbøndene nærmere sosialismen. Reformisme er å hevde at gjennomføringa av et visst antall 7reformer fører til sosialismen. RV har aldri hevda noe sånt, men har tvert om markert klart at noe sånt er umulig.

Det har vært en svakhet ved den revolusjonære bevegelsen at vi ikke har hatt klare og skarpe standpunkter til hvilke reformer vi går inn for og hvilke vi går imot. RVs program betyr derfor et viktig vendepunkt for oss. Mangelen på slike standpunkter har

gjort at vi er blitt tatt lite seriøst som politikere også av folk som har sympatisert med 90% av standpunktene våre. Nettopp fordi det norske folket er sterkt påvirket av parlamentariske illusjoner, kan vi ikke løse problemet ved allmenne besvergelses mot sånne illusjoner. Vi er nødt til å komme folk i møte, gå inn for reformer og gjennom kampen for disse reformene lære opp arbeidsfolk om statens klassekarakter osv. Det er jo faktisk det vi alt har en del erfaring med fra den faglige kampen. Ytterst få vil kritisere arbeidere som stiller et krav om fem kroner mer i timen for radikal reformisme. Men det er jo ikke noe annet enn et krav om en liten reform. Det rører ikke ved utbyttingsforholdet og er ikke engang spesielt radikalt. Men det er et klassekrav som det kan være riktig å stille, og kampen for det vil trene opp arbeiderne.

RV-programmet gir oss en mulighet til å slåss for det arbeidende folkets interesser på et mye større antall felter enn noen gang før, og gjennom den kampen vinne stadig flere over til et revolusjonært standpunkt. Denne linja gjør det mulig for oss å hevde oss som arbeidsfolks representanter i kommunene og fylkene. Å snakke om reformisme i denne sammenhengen, er derfor uansett hvordan vi ser det, å stille tinga på hodet.

3) VALGKAMPEN ER EN AKSJON

Blant dem som har slutta entusiastisk opp om RVs linje, finnes det noen som tenker: Fløtt, nå skal vi sette i gang mange lokale aksjoner, for daghjem, kollektivtransport osv. Og vi skal sikkert ta initiativet til masseaksjoner der det er grunnlag for det, og våre kameraters oppfrende arbeid for massenes interesser i sånne aksjoner vil sikkert styrke oppslutninga om RV. Men dette er ikke valgkamp. Valg-

kampen er i seg sjøl en aksjon, som fra vår side dreier seg om å få folk til å stemme RV. Det er det vi skal konsentrere oss om nå, og antallet stemmer på RV er målestokken på hvor godt vi har lykket. Å blande sammen masseaksjoner for dagskrav med valgkampen, er feil fra to synsvinkler. Det er en feil i forhold til masseaksjonene. Vi er for prinsippet om enhetsfront og vil gå inn i enhetsarbeid med alle som støtter riktige krav på et bestemt område om de så skulle være borgerlige politikere. En «RV-masseaksjon» vil derfor bryte med en slik enhetspolitikk. Det er også feil fra et valgkampsynspunkt, fordi en slik aksjon ikke automatisk betyr at folk stemmer RV. Det er en egen oppgave å få dem til å stemme RV, akkurat som det er en egen oppgave å få folk til å gå i 1. mai-tog. De må overbevises om at de skal gjøre akkurat det, og da må vi diskutere motforestillingene deres og legge fram argumenter for å stemme RV.

Det er et faktum at folk tenker seg nøyere om før de stemmer RV enn de fleste andre partier. Folk som er forbanna på DNA, kan finne på å stemme Høyre i protest, sjøl om de egentlig er uenige i det meste av det Høyre står for. Men folk kan kvie seg for å stemme RV, sjøl om de er enige i det meste av det RV står for. Dette er et problem vi må løse. Vi må forklare dem at kommunevalget dreier seg om følgende: Hvem som skal sitte i kommunestyret i kommende fireårsperiode. Vil de da foretrekke å ha en ukorrupt RV-representant som vil representere arbeidsfolks esser i kommunestyret, eller vil de ved å gi faen eller stemme ett eller annet borgerlig parti, la de borgerlige svindlerne og pampene sitte enda tryggere? Det er dette de kan være med på å avgjøre med sin stemme. Vi trur nokså mange arbeidsfolk, når det får sett det sannelig, gjerne vil se en RV-representant inn i kommunestyret for å lage litt vei i vellinga og for å kun-

ne ha en å komme til dersom kommunepampene tramper på dem.

4) DEN TAKTISKE SITUASJONEN GUNSTIG

I løpet av året har den taktiske situasjonen overfor SV utvikla seg kraftig til vår fordel. Mens SV i fjor høst hadde en slags offensiv og var kjepphøye fordi de klarte å plage oss og omlandet vårt med Kina, er de nå nede i ei djup krise. SV-ledelsen har tatt stilling for okkupasjonen av Kampuchea og støtter de vietnamesiske myndighetenes terror mot etniske kinesere og andre grupper i og utafor Vietnam. Dette har skapt ei tillitskrise mellom ledelse og medlemmer og mellom SV og velgerne deres. Videre har SV lagt seg totalt flatt for DNA og argumenterer mot Høyre på DNAs premisser. Dette har nesten splitta partiet og har ført til stor motstand mot hele valgkampopplegget til ledelsen.

Dette skjer mens DNAs krisepolitikk blir mer og mer upopulær, mens arbeidere og fagforeningsfolk vender DNA ryggen på grunn av lønnsnedslag og bedriftsnedleggelser. SV har i stor grad spilt ut seg sjøl som alternativ ved å gjøre seg til de grader til en utvekst på DNA. Dette stiller oss i en ytterst gunstig stiusasjon. Det er folk i bevegelse som er forbanna og leiter etter en skikkelig opposisjon mot regjeringas krisepolitikk. Nettopp i denne situasjonen har vi et RV-program som i stor grad formulerer disse folkas krav og forbannelse. Tidligere iar det lett å ramme vår kritikk av SV i en valgkamp ved å kritisere oss for bare å hakke på SV uten å ha noe å fare med sjøl. Nå har vi virkelig noe å fare med sjøl, og SV har stilt seg veldig lagelig til for hogg. Vi må prøve å utnytte denne situasjonen så godt vi kan.

Tidligere var vi i en paradoksall situasjon. Det er ingen tvil om at et

flertall av det norske folket har sympati med Kina. Samtidig klarte SV til dels å isolere oss fordi vi var for Kina! Det kunne de gjøre fordi folk syntes vi var mer katolske enn paven og oppfatta oss langt på vei som et avskrivningsbyrå. Etter at vi nå har tatt en mer dialektisk holdning til Kina, kan vi isolere SV for deres vanvittige Kina-hets, og vi ser i siste nummer av Kontrast at SV får problemer innad med en sånn politikk.

Vi har markert oss kraftig i den antifascistiske kampen og oppnådd markante seire. «Kommunazi»-hetsen er inntil videre slått flat av en riktig enhetspolitikk mot fascismen, og sosialdemokratenes «fei dem ut-kampanje» på arbeidsplassene er nøytralisert. Vi har tatt ei rekke initiativer for politiske flyktninger og fremmedarbeidere og markert en klar profil mot all rasisme. Samtidig har SV gjentatt sin støtte til innvandringsstoppen (på landsmøtet i vår).

Svingningene mellom DNA og Høyre på gallupen viser at den norske velgermassen er mer ustabil en på lenge og at folk i stor grad er på leiting etter alternativer. Dette er gunstig for oss. Ikke det at vi kan utnytte mer enn en brøkdel av dette, men en slik situasjon løser opp tradisjonell partiloyalitet og gjør folk mer åpne for argumenter.

Når det gjelder folk som vender SV ryggen på et radikalt grunnlag, er det en stor fare for at de bare går i passivitet («møkk lei alt samma», «er ingen vits» osv.). Vi må prøve å vise dem at det eneste de oppnår ved å la være å stemme, er at de borgerlige politikerne sitter tryggere. Ved å stemme RV kan de være med på en demonstrasjon mot pampevelde og SVs høyrekurs som betyr noe.

Til nå i valgkampen har RV oppnådd å bryte ned noe av boikotten mot oss og kriminaliseringa av oss i massemedia. RV har markert seg i nyhetsbildet, og dette gir et godt utgangspunkt for å

fortsette å gjøre det.

**VALGKAMPEN ER GODT I GANG –
LA OSS SETTE PRIKKEN OVER
I'en!**

RV stiller lister i nesten tre ganger så mange kommuner som sist. RV er i ferd med å få gode lokalprogrammer, og RV satser mer aktivt og målbevisst

på å få mandater enn før. På sommerleirene har det yngla med ideer om åsen vi kan få en god og levende innspurt på valgkampen. Kort sagt: Vi er godt i gang. Med en godt organisert langspurt og aktivt massearbeid for RV i de ukene vi har foran oss, kan vi sette en skikkelig prikk over i'en på valgdagen.

PS

1980: AKP(m-l)s

3. LANDSMØTE

Sentralkomiteen har vedtatt å innkalle landsmøtet en gang i 1980, og etter valget starter landsmøtediskusjonen i partiet. Et forslag til vedtektsendringer sendes ut sammen med dette nummeret av TF. Sammen med neste nummer sender vi ut et forslag til programendringer, og sammen med nummeret etter det kommer SKs beretning til 3. landsmøte.

Dette er planen for lagsdiskusjonene om landsmøtedokumentene:

- Oktober: Forslag til vedtektsendringer.
- November: Forslag til endringer av prinsippprogrammet.
- Desember: Nominasjoner til den nye sentralkomiteen og delegatvalg.
- Januar -80: SKs beretning.

(Dessuten vil det med det første bli avklara hvorvidt landsmøtet skal inviteres til å vedta et handlingsprogram. I tilfelle vil forslag til dette bli sendt ut sammen med beretninga og partidiskusjonen vil bli lagt til februar.)

Her følger ei liste over relevante programdokumenter som bør studeres i samband med landsmøtediskusjonen:

- Prinsippprogrammet av -73.
 - Vedtak om sosialimperialismen fra -74 (fins i boka om sosialimperialismen utgitt samme år).
 - AKP(m-l)s sameprogram (fins i boka program og vedtak fra 1. landsmøte og som særtrykk).
 - Norden mellom supermaktene (nordisk felleseklæring utgitt i -75).
 - RVs program av -77.
 - RVs program av -79.
 - AKP(m-l)s 3 første år (uttalelser).
 - AKP(m-l) vedtak og uttalelser (juni 75 – nov. 76)
- og sjølsagt først og fremst
- Prinsippprogrammet (vedtatt på 2. landsmøte i -76).
 - Vedtekter for AKP(m-l) (revidert utgave vedtatt i -76).
 - Militærprogrammet
 - red.

FRISTER

SK har foreslått en dagsorden for landsmøtet der det også gis rom for å behandle innsendte forslag til resolusjoner og vedtak. Medlemmer og avdelinger som ønsker å sende inn slike forslag må være klar over at forslag av denne typen må være SK i hende 31/12 for å ha noen mulighet til å bli gjort kjent for partiet før landsmøtet. For øvrig må forslag til landsmøtet leveres delegaten i løpet av februar. Det er til slutt landsmøtet som avgjør hvilke forslag det vil behandle.

INTERNASJONAL RESOLUSJON: AVSTEMNINGS RESULTAT

I tida før og etter nyttår ble internasjonal resolusjon fra sentralkomiteen behandla i alle partilag. Disse fem spørsmåla ble stemt over:

1) I dag har Arbeidets Parti i Albania stilt seg sjøl utafor den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Det grove angrepet på Kinas Kommunistiske Parti og hele den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen som APA offentliggjorde i brevet 29. juli, viser at APA er blitt et moderne revisjonistisk parti. Gjennom sine reaksjonære angrep tjener APA-ledelsen først og fremst sosialimperialismens interesser.

2) Derfor er det nødvendig for AKP (m-l) å bryte partiforbindelsen med Arbeidets Parti, og gjøre dette bruddet offentlig kjent.

3) Sosialimperialistene og moderne revisjonister av alle slag går til angrep på formann Maos teori om de tre verdener. I dag er det spesielt viktig å for-

svare tre verdener-teorien, etter som den er et avgjørende våpen i kampen mot supermaktene og hegemonismen og i kampen for den proletariske verdensrevolusjonen.

4) Kinas Kommunistiske Parti, under ledelse av kamerat Hua Guofeng, fører i dag videre formann Maos linje. Oppgjøret med den kontrarevolusjonære «firerbanden» er det beste beviset for dette, et oppgjør som fortjener helhertet støtte fra alle virkelige marxist-leninister.

5) Etter at Vietnams ledere starta sine brutale militære overfall på Kampuchea, er det klart at Vietnams ledere nå løper sosialimperialismens ærend. Det demokratiske Kampuchea fortjener all støtte i sin forsvarskamp mot den vietnamesiske aggresjonen som sosialimperialismen oppmuntrer til.

Pr. juli 79 har vi rapportmateriale fra 68% av laga. Disse laga representerer 70% av medlemmene. I disse laga har

87% avgitt stemme, dvs. at 13% var fraværende da resolusjonen ble behandla.

Dette betyr at vi har materiale fra stemmegivinga til 61% av medlemmene. Dette gjelder for de fem spørsmåla.

Laga ble også bedt om å stemme over revolusjonen som helhet. Ikke alle har gjort det, og her fins rapportmateriale fra 43% av laga, hvilket representerer 44% av medlemmene. Her var også 13% fraværende. For resolusjonen som helhet betyr dette at vi har stemmegivinga fra 38% av medlemmene. Stemmene fordeler seg slik på de forskjellige spørsmåla (angitt i prosent av avgitte stemmer):

	For	Mot	Avh.
Spm. 1:	92,8	0,5	6,7
Spm. 2:	91,1	1,4	7,5
Spm. 3:	97,3	0,15	2,55
Spm. 4:	87,3	1,0	11,7
Spm. 5:	98,5	0,0	1,5
Helheten:	95,3	1,0	3,7

Stemmematerialet viser at det er stor enhet i partiet om de internasjonale hovedspørsmålene.

Det fins ytterst lite direkte uenighet i punktene i resolusjonen. For det meste rapporteres det om usikkerhet og tvil. Den tvil og skepsis som fins, må stort sett oppfattes som *sunn*, fordi den springer ut av for lite kjennskap til noen spørsmål og ønsker om å studere og vurdere dem mer før standpunktet tas. Og det er et sunnhetstegn i partiet at det fins uenighet om noen spørsmål.

Kort om bakgrunnen for stemmegivinga på de enkelte punktene:

Punkt 1:

Avholdende stemmer begrunnes for det meste med at kameratene ikke kjenner helheten i APAs politikk. De mener at angrepa på KKP (og andre) sammen med de standpunktene som ble fremma i APAs brev av 29. juli 78 ikke er tilstrekkelig materiale til å slå

fast at APA er tvers igjennom revisjonistisk. Kameratene ønsker mer materiale om APAs politikk på flere områder, spesielt om innenrikspolitikken, før de kan si om APA er blitt et revisjonistisk parti.

Mot-stemmene er basert på det samme synet. Her mener noen kamerater at materialet som er lagt fram til nå, sammenholdt med det de veit om APA fra før, peker i retning av at APA er et kommunistisk parti med noen viktige revisjonistiske feil.

Det er ingen som forsvarer de standpunktene som APA hevder i 29. juli-brevet.

Punkt 2:

De kameratene som ikke støtter et brudd med APA, går videre på de standpunktene de fremma under punkt 1. De mener at det må være mulig å diskutere videre med APA og overbevise dem om at de tar feil. De mener at APA kan kvitte seg med feila sine. Noen mener at det er «taktisk uklokt» å bryte, det vil drive Albania direkte inn i Sovjets armer. Noen mener også at mulighetene til å knytte kontakt med og støtte en marxist-leninistisk opposisjon i Albania, er større dersom vi ikke bryter med APA. Mange andre kamerater har derimot hevda at et brudd *nettopp* vil gi støtte til en slik opposisjon.

Mange kamerater er i villrede om hva som er våre prinsipper for oppretting av partiforbindelser.

En kamerat mener at vi heller skal bryte med KKP.

Punkt 3:

De langt fleste kameratene har studert og diskutert teorien om tre verdener grundig, og er ikke i tvil om at den må forsvares som et avgjørende våpen mot supermaktene og for revolusjonen. Avholdende og nei-stemmer er for en stor del nye medlemmer og andre som ikke har studert tre verdener-teorien. I tillegg uttrykker disse stem-

menes uenighet når det gjelder Kinas anvendelse av teorien, spesielt i forholdet til Iran, Chile og USA.

Punkt 4:

Når det gjelder Kina, fins det ganske mye usikkerhet og tvil. Først og fremst dreier det seg om Kinas innenrikspolitikk, som innføring av akkorder, bonussystemer og karakterer. Det er også uenighet når det gjelder rehabilitering av enkelte personer, som f.eks. Peng. Avholdende og nei-stemmer er også begrunna i Kinas syn på Jugoslavia, og i utenrikspolitikken i forholdet til Iran, Chile og USA.

Noen kamerater mener det er feil «å blande seg inn i» hvem som leder KKP, og vil ikke ta standpunkt til Huas ledelse.

Så godt som alle medlemmer støtter

oppgjøret med firerbanden. Men mange mener at oppgjøret med denne banden ikke i seg sjøl nødvendigvis er et bevis på at Maos linje føres videre i dag. Dessuten mener noen at oppgjøret med firerbanden var for ensidig, og at de i større grad burde fått høve til å forsvare synet sitt.

Punkt 5:

Ikke en eneste kamerat har stemt imot på dette punktet. Her rapporteres om helhjerta oppslutning om Kampuchéas forsvårskamp mot Vietnam, og så godt som ingen tvil om at sosialimperialismen står bak og oppmuntrer Vietnam. Avholdende stemmer består stort sett av nye kamerater som synes de har for lite kunnskper om dette.

På oppdrag av SK/AU — Elisabeth

TARIFFOPPGJØRET 1980

Tariffoppgjøret er et hovedslag innafor den økonomiske kampen til arbeiderklassen. Oppgjøret omfatter alle deler av proletariatet og hundretusen fagorganiserte innafor andre grupper arbeidsfolk og småborgere. Også for dem som oppnår storparten av lønnstillegga gjennom lokale forhandlinger og kamp, betyr tariffoppgjøret mye. Særskilt i år fordi nettopp retten til lokale forhandlinger og lønnsglidning vil bli tatt opp i tariffforhandlingene. Men også fordi hele den økonomiske og politiske debatten rundt tariffoppgjøret legger mye av grunnlaget for lokal kamp.

Oppgjøret dreier seg ikke bare om de økonomiske rammene. Tilknyttat tariffoppgjøret vil det stå en hard politisk kamp om tilliten til regjeringas gene-

relle krisepolitikk og om fagbevegelsens rettigheter i forbindelse med oppgjørsformen, retten til lokale forhandlinger osv. Hele fagbevegelsen vil være opptatt av disse spørsmåla i omlag et år framover.

DEN TAKTISKE SITUASJONEN

NAF og Regjeringa

Borgerskapet ser på tariffoppgjøret som det viktigste redskapet for å forlenge virkningene av lønnsstoppen etter at den formelt er oppheva 1. januar 1980. Regjeringa sier det sånn: «For private husholdninger under ett ventes en viss nedgang i disponibel realinntekt (kjøpekraft) i 1980.» (Fra Revidert Nasjonalbudsjett) NAF går i til-

legg inn for å få stansa lønnsglidningen gjennom forhandlingene. Enkelte NAF-talsmenn har også antydning et reit lønnsnedslag.

LO-ledelsen

Har akseptert regjeringas målsetting. I ord er de imot å begrense den lokale forhandlingsretten, men målet deres er klart: «Hoveddelen av lønnstilleggene må komme i de sentrale oppgjørene» (Tor Halvorsen på Kartellkonferansen i høst). LO-ledelsen har også gjort det klart at de går inn for kombinerte og samordna oppgjør. Som «kompensasjon» for all elendigheta, har de gått inn for 5 ukers ferie og forsøker å vekke til live ideen om et lavtlønnsfond.

De fagorganiserte

Utvilsomt har et flertall av de fagorganiserte akseptert lønnsstoppen som et nødvendig onde i den tro at den redder arbeidsplasser. Sjøl om flere og flere tviler på dette, så vil samme argumentasjon bli hovedsaka også ved dette oppgjøret. Utviklinga etter lønnsstoppen blei innført har gitt mye materiale som river grunnen vekk under denne argumentasjonen. Lønnsstoppen har påviselig ført til økt ledighet i hjemmemarkedsindustrien. Den har ikke betydd noe for den midlertidige bedring i eksportindustrien. Bedringa skyldes i første rekke pris-økning på norske eksportvarer (olje) og at viktige handelspartnere har økt importen. Bedringa i eksporten har heller ikke skapt nye arbeidsplasser. Tvert imot. Mens olja stiger i verdi på mange milliarder, skal 1200 sies opp i Nordsjøen uten alternative arbeidsplasser i land. Parola til borgerskapet er at overskuddet skal brukes til rasjonalisering og omstilling.

Sjøl om mange fortsatt trur på lønnsstopp så er motstanden økende og særleg blant dem som er aktive i fagforeningsarbeidet.

Opposisjonen mot krisepolitikken og tvangstiltaka går langt opp i forbundsledelsene. Kjemisk, Handel og Kontor og Grafisk er for forbundsvise oppgjør. En god del av toppene her er nok i all hovedsak pressa av grunnplanet og vil nytte første høve til å hoppe av kravet, men likevullt viser dette bredden og tyngden i opposisjonen og dermed også de store mulighetene som fins til å lage en brei og solid bevegelse rundt tariffoppgjøret.

Et særskilt trekk ved den taktiske situasjonen er kravet om at nå må det gjeres noe med lavtlønnsproblemet. Kravet om kraftig bedring for disse gruppene er allment akseptert blant folk, nesten uansett syn på den økonomiske situasjonen. Dette vil bli en svær sak i dette oppgjøret.

HOVEDGRUNNLAGET

Utfra det som er sagt mener vi de generelle hovedsakene ved oppgjøret bør være følgende:

- For frie forbundsvise oppgjør uten statlige rammer
- Ingen innskrenkninger i den lokale forhandlingsretten
- Nei til senka kjøpekraft — kompensasjon for tap under lønnsstoppen.
- Kraftig bedring for de lavtlønte

Dette er ikke et forslag til ferdig utforma paroler, men en kortfatta framstilling av hva det vi mener bør være hovedinnrettinga for den generelle tariffbevegelsen.

Bevegelsen må nettopp ta for seg både oppgjørsformen og de økonomiske kravene.

Den generelle lønnsparola mener vi er i samsvar med den taktiske situasjonen og de mulighetene som fins. Krisa er reell og fagbevegelsens posisjon er utvilsomt defensiv. Det må gjeres beregninger lokalt for å regne ut hva en slik parole betyr i kroner og øre.

Samtidig som den generelle posisjonen er defensiv, fins det også bransjer

som går svært godt, som olje og elektrokjemisk. Her er det grunnlag for mer offensive krav.

NOEN TAKTISKE LINJESPØRSMÅL

Lavtlønn og lavtlønnsfond

Reint økonomisk er det illusorisk å tru at det kan bli store forbedringer for de lavtlønte i ei krisetid. På den andre sida er den politiske situasjonen svært gunstig for å reise dette kravet og oppnå visse forbedringer. Etter hvert eneste oppgjør har LO-koryfeene uttalt at det fikk en «sosial profil» etc. Men tallar seg ikke lenger skjule. I fjor fikk en promille av de fagorganiserte fullt lavtlønnsstillegg på lusne 80 øre! Alle tilgjengelige tall, også LOs, viser at gapet øker for store grupper. Dette er en politisk skandale for det sosialdemokratiske «velferdssamfunnet Norge».

Det er foreløpig uklart hvordan LO-ledelsen har tenkt seg et lavtlønnsfond. Det eneste som er sikkert, er at det ikke vil kunne løse problemet. Det er stikk i strid med all kapitalistisk logikk at bedrifter med overskudd skal bruke overskuddet til å lønne folk i mindre lønnsomme bransjer.

Planen om et lavtlønnsfond må avvises. Men vi er for at staten øker skattebyrdene på kapitalistene for å gi det igjen til lavtlønte ved å senke deres skattebyrde. I tariffoppgjøret må vi stille konkrete kronekrav om minimumslønn innafor de forskjellige bransjene. F.eks. ved å kreve at ingen, hverken kvinne eller mann skal ligge under 34 kroner i timelønn. 34 kroner vil utgjøre omlag 90 prosent av gjennomsnittlig industriarbeiderlønn i 1979. For endel bransjer vil nok et slikt krav ligge for høyt til at du kan få oppslutning om det. Det må vurderes lokalt på hvilket nivå dette skal stilles. Det kan f.eks. stilles som et krav om å komme opp på 90 prosent av bransjen.

Husk bare at alle lavtlønnskrev må stilles som et minimumskrav innafor de enkelte bransjene/overenskomstområdene. Ved forrige oppgjør blei folk lurt fordi de delte ut lavtlønnsstillegg bare innafor de bransjer der gjennomsnittet for menn lå under 90 prosent av gjennomsnittet i industriene generelt.

Statlig innblanding

Vi er prinsipielt imot kombioppgjør fordi disse innskrenker fagforeningenes mulighet og rett til å sloss for sine krav mot kapitalistene. Staten er kapitalistenes redskap og vi er motstandere av at fagbevegelsen skal underlegges statsapparatet.

Fagbevegelsens gamle krav for å holde tritt med prisene, er helautomatisk indeksregulering med full kompensasjon og lavt svingetall. Dette kravet er ikke mindre aktuelt nå.

LOs krav om 5 ukers ferie.

Dette er tydeligvis et hovedkrav for LO i oppgjøret. Det blir satt bevisst og direkte opp mot høyere lønn. Vi støtter sjølsagt kravet om 5 ukers ferie. Men samtidig holder vi fast på de økonomiske krava og gjør ikke feriespørsmålet til hovedsaka i oppgjøret.

TARIFFAKSJONEN 1978

Før vi kan gå laus på hvordan tariffoppgjøret bør jobbes med denne gangen, så en kort oppsummering av en del feil i arbeidet foran 78-oppgjøret. Høsten-77 var en svar bevegelse på grunnplanet i fagbevegelsen med svært mange gode uttalelser og krav. Det materialet som partiet trakk fram i Tariffheftet og det som Tariffaksjonen utga, var til stor hjelp. Tariffaksjonen var likevel etter min mening preget av en god del «venstre»-feil.

— Kravlista, som også utgjorde underskriftsgrunnlaget, var offensiv som om vi sto i en høgkonjunktur, mens vi

faktisk sto overfor ei krise.

— Kravlista var alt for omfattende og detaljert. Enhver arbeider med respekt for sin egen underskrift ville automatisk bruke en god del tid på å sette seg inn i krava. Lista burde ha vært konsentrert om noen få hovedkrav og resten overlatt til den særegne behandlinga i klubber og foreninger. Det har også vært innvendt at lista la for liten vekt på lavtlønte.

— Aksjonen baserte seg på et lite antall tillitsmenn og ikke på vedtak i klubber og foreninger. Det blei en «topplansbevegelse» som i alt for stor grad sto på sida av den tradisjonelle behandlinga i fagforeningene. Det var også feil å basere seg på underskrifter i stedet for klubb og foreningsvedtak. Spesielt blei dette gale når partiet ikke prioriterte denne oppgava høyt.

DET LANDSOMFATTENDE ARBEIDET

I Odda og på Kongsvinger/Orkla har klubber og tillitsmenn tatt initiativ til landsomfattende opprop. Til tross for visse forskjeller, baserer de seg på noen få og generelle paroler. Talsmenn for begge plasser har antydning at initiativene kan samordnes og at det kan bli snakk om en større konferanse om tariffoppgjøret. Dette initiativet har en enorm politisk betydning. I stedet for at hver enkelt klubb står aleine overfor forbunds- og LO-ledelse, er det nå muligheter for en samordning som LO-ledelsen ikke kan overse. Det kan skape grunnlag for en mye skarpere og åpen kamp omkring tariffoppgjøret enn noengang tidligere. Når dette skrives, så veit vi ikke hvordan dette initiativet vil utvikle seg. Men vi oppfordrer folk til å slutte opp om oppropene og følge opp de initiativene som vil komme ut av samarbeidet over ferien.

DET LOKALE ARBEIDET

Det landsomfattende initiativet kan

bare utgjør en del av arbeidet. De enkelte forbunda har sine egne overenskomster med forskjellige og særegne bestemmelser for bransjen/overenskomstområdet. Ved oppgjøret skal hele overenskomsten revideres og for mange gir dette større uttelling enn de generelle tilleggene. Det lokale arbeidet utfra de konkrete forholda utgjør basisen for arbeidet med tariffoppgjøret. Det må være enhver kommunist sin plikt å sette seg grundig inn i og gå i spissen for de lokale kravene. Uten det vil det ikke være grunnlag for å vinne tillit for andre initiativer og forslag. Det må gjøres undersøkelser om de lokale forholda og hvilke krav som oppstar folk. Enkelte plasser har kamrater tatt initiativ til reine gallupundersøkelser blant de ansatte om krava til lønns- og arbeidsforhold. Dette kan gjøres i klubb-regi, i regi av studietillitsmannen, eller rett og slett ved at enkeltpersoner reiser forslag om det og begynner arbeidet.

Vi vil også oppfordre folk til å se nøye på behandlingsmåten i klubben/foreninga.

KONFRONTASJON

Vi bør satse mye på å få til konfrontasjon mellom de fagorganiserte og LO- eller regjeringsrepresentanter. De bør inviteres til møter i ett eller flere faglige fora.

Bruk fagbladene maksimalt. Krev å få inn vedtak og debatt om tariffoppgjøret. Krev at forbundsledelsen skal svare på og ta stilling til lokale krav i fagbladene. De vedtak som fattes bør også inneholde krav om at LO-ledelsen skal rette seg etter flertallet av klubb- og foreningsvedtakene når de fastlegger oppgjørsform etc.

FASER

De enkelte forbunda har forskjellige tidsfrister for innlevering av krav til

tariffoppgjøret. Jern og Metall åpner med frist i slutten av september, de andre følger på fram til LOs representantskapsmøte i begynnelsen av desember. Storparten av det lokale arbeidet må gjøres innen fristen i forbundet. Men også etter denne fristen er utløpt kan det lokale arbeidet fortsette med debatt i fagbladene og krav retta direkte til LOs representantskap. Den landsomfattende bevegelsen vil også ha sitt første mål ved representants-

kapsmøtet. Etter dette møtet inntrener en vanligvis vanskelig periode fordi oppgjørsformen er vedtatt, mens forhandlingene ikke er begynt. I hovedsak vil vel bevegelsen da måtte konsentrere seg om de økonomiske krava. Men inntil vi ser hvordan bevegelsen utvikler seg, vil vi avvente kommentarer til oppgavene i perioden over jul.

Knut,

*Utforma etter diskusjon
i FU*

KRISE I PARTIET?

KRISE I PARTIET? INTERVJU MED PÅL STEIGAN

— Det er mange som snakker om krise i partiet. Kan du si noe om hvordan situasjonen er i partiet for tida, Pål Steigan?

— Ja, det er klare krisetendenser i deler av partiets arbeid, og på noen områder er det krise. Situasjonen er ikke jamn, på noen områder går det bra, mens på andre er det stagnasjon og tilbakegang, og situasjonen er ikke nøyaktig lik over hele landet.

— Jeg mener det er riktig nå å ta opp krisetendensene i partiet til debatt, det er en naturlig del av forberedelsene til landsmøtet i 1980.

— Hva tror du er årsakene til krisetendensene?

— Det er opplagt at de kriseaktige trekkene skriver seg fra feil i sentralkomiteens arbeid f.eks. i planlegginga. Men jeg vil advare mot en tendens, som også er til stede i de to innlegga i TF, til å gjøre «krisa» i partiet til et spørsmål bare om feil i SK.

— Det fins både subjektive og objek-

tive saker som virker inn og har skapt disse problemene. Later vi som om det bare er feil vi har gjort som er skyld i vanskene våre, uten at vi tar i betraktning hva som har skjedd i samfunnet ellers, tror vi at vi kan løfte oss sjøl etter håret og vil skape en ny type idealisme.

— Ta et eksempel — det er ingen tvil om at det er krise i ungdomsarbeidet vårt. Ungdomskampnjen var mislykka. Uten tvil kunne vi retta på en del ved bedre planlegging og politikk. Men det er et faktum at oppsvinget i ungdomsbevegelsen som starta i 1968, er slutt for mange år sia. I begynnelsen

av 70-åra kunne vi få flere tusen skoleelever på gata med noen ukers planlegging. Nå vil vi ikke ha sjans sjøl om vi satte inn alle krefter og brukte et helt år.

— En annen årsak til krisetendensene er de enorme endringene i den internasjonale situasjonen. Albania som vi satte høyt, har blitt revisjonistisk. Vietnam som dem nye ml-bevegelsen ble bygd opp omkring i 60-åra, er blitt et fascistisk diktatur. Og i Kina har det vært flere 180 graders linjeskifter. Kom ikke å si at dette ikke har virka inn på partiet, omlandet og folks oppfatning av den revolusjonære bevegelsen! Og det er ikke bare vi som har problemer nå, i de fleste vestlige landa opplever vi liknende og til dels verre problemer i de revolusjonære bevegelsene enn hos oss. Så det er ikke bare å si at det var noe galt med årsplanen i 1978, vi må gå djupere til verks for å finne årsakene til vanskelighetene i partiet. Det finnes samfunnsmessige forhold som vi må ta med i regnestykket.

— Jeg skal antyde noen saker jeg mener vi har gjort feil. Det er viktig at vi ikke har tatt hensyn til endringene som har skjedd i partiets sammensetning de siste åra. Partiet har blitt eldre, folk er i fast jobb, har familie osv — det nytter ikke å lede partiet som om det bare er ubunden ungdom med.

KLASSEKAMPEN KREVER MYE KREFTER

— Dagsavisa binder mye av partiets krefter hver dag, og jeg tør si at SK ikke skjønnte dette da vi satte i gang. Nå ser vi godt at dagsavisa betyr mye jobbing og måtte bety tilbakegang på andre områder. Det apparatet vi måtte bygge opp rundt avisa, skaper også fare for byråkratisme. Så går det an å si «så til helvete med dagsavisa, la oss heller drive mer faglig arbeid». Jeg tror ikke det er veien å gå, det ville på-

føre oss mye større skade i den nåværende situasjonen.

DÅRLIG PLANARBEID

— Vårt planarbeid har fått en alvorlig trøkk, en innsender kaller planene for stormannsgalskap. Jeg vil si at det i alle fall har vært til dels urealistiske planer. Vi bygde ut i alle retningene uten å ta hensyn til prisen det ville koste og fikk svi for det. Vi trenger grundige studier av åssen sånne feil kunne oppstå, fordi de ikke er representative bare for SK. Vi har en inngrodd vane i partiet at vi svært nødig kutter ting, vi prøver å holde på mer enn vi rekker over. F.eks. at folk fortsetter å jobbe i frontorgansiasjoner som for lenge sia har slutta å fungere. Resultatet er at vi binder store krefter til arbeid som gir liten uttelling.

MASSEARBEIDET VÅRT

— En sak vi må ta opp i den situasjonen vi er i nå, er massearbeidet vårt. Svært mye av kreftene våre bindes til internt arbeid, kontaktflata med folk og massearbeidet vårt er for dårlig. Vi er blitt eksperter i å lage utvalg, og bærer papir fram og tilbake mellom oss, med det resultat at vi ikke driver med det som vi er organisert for, nemlig arbeid med massene. Dette er en gammel synd blant kommunister, og den oppstår spontant.

— *Det er mange som hevder at det er for lite diskusjon i partiet?*

— Ja, vi må få en freskere og livligere stil, der diskusjonene ikke henger seg opp i detaljer, men prøver å få opp store saker, nå f.eks. markert i intervjuer i Klassekampen og Røde Fane.

— Det er også en inngrodd redsel for ikke å være på «linja» i mange saker, det har fått folk til å holde kjeft. F.eks. var det noen medlemmer som hadde studert kvinnehistorie, som ikke torde

å hevde sine meninger fordi det kom i motsetning til Engels teorier. Med en sånn stil vil partilivet stivne fullstendig. Vi må bare innse at det ikke fins partilinjler på absolutt alle områder, og det er ikke nødvendig å være enig i alt — bare vi blir enige om det som er viktig for å drive klassekamp og lage revolusjon.

IDEOLOGISK KRISE

— Det fins ei form for ideologisk krise i partiet i dag. Den har først og fremst vært knytta til de 180 graders vendingene i Kina. Folk har ubevisst stilt spørsmålet: Hva skal vi tro på? Og det blir nå stilt spørsmålsteget ved saker som vi til nå har sett på som ukrenkelige dogmer. (Hva er sosialisme, hvorfor revolusjon, Stalin-tida, hva er marxismens prinsipper osv.) Jeg tror det er nyttig at vi har fått den typen problemer nå, fordi vi måtte før eller senere forstå at marxismen ikke er et religiøst system der svare er gitt i lærde skrifter. Når folk spør etter et fast holdepunkt, må jeg dessverre skuffe stort — noe fast holdepunkt fins ikke. Det fins ikke noen evig gud, verken i himmelen eller i Kina, og marxismen vil være gjenstand for utvikling. I den holdninga til marxismen tror jeg vi finner en viktig årsak til krisa vår.

— Marxismen er først og fremst rettleiing til handling, til revolusjon. Det er store svakheter i analysa vår av situasjonen i Norge i dag, la meg nevne en ting. Det er en stor mulighet for at datateknologien vil ryste verden som den industrielle revolusjonen gjorde det i si tid. Vårt parti har ikke ei linje for dette, har ikke studert det, ikke diskutert det — og ikke står det noe i klassikera om det. Det er på høy tid å ta opp denne hansken og mange andre, ellers vil vi bli akterutseilt.

— Er det sånn at det er satt i gang en anti-dogmatisme-kampanje?

— Kall det hva du vil. Diskusjonen

«Sosialismen er ikke perfekt, klassikerne er ikke ufeilbarlige»

«Kritikk av de klassiske verkene til Engels og Lenin»

om dogmatismen trengte seg på og kan ikke vente lenger. Virkeligheten viser at vi er nødt til å ta opp denne diskusjonen. Det er en høyst nødvendig diskusjon, og det er en debatt som kommer til å forandre partiet mye, jeg kan ikke si på nøyaktig hvilken måte. Men jeg kan si med en gang at det helt sikkert i en sånn anti-dogmatisk bølge vil oppstå høyreavvik. Men vi kan ikke unnlate å ta diskusjonen likevel.

— Ledende kamerater blir kritisert for å ha en arrogant stil, bl.a. i diskusjonene her i bladet.

Det fins sikkert en god del av det — det er utbredt i partiet å sette hatter på hverandre. Jeg har sikkert mine smågriser på skauen sjøl og har kanskje bidratt til å skape et sånt debattmiljø. Men metoden med store ord og knusende slag er mer utbredt enn til SK, så det er kanskje ikke så dumt at hele partiet ser sjølkritisk på dette problemet.

— Hvordan tror du det vil gå i tida framover?

— Jeg tror ikke på noen lettvinnt forklaring på problemene, det går ikke bare å vise til feil hos SK. Jeg er glad for kritikken vi får. Det er en kunst å lede, og vi mestrer tydeligvis ikke den kunsten godt nok. Samtidig tror jeg ik-

ke på noen patentløsning, fordi vi står overfor et stort antall faktorer som bare delvis kan påvirkes av det vi gjør.

— Samtidig må jeg si at jeg er optimist, for muligheten til å løse problemene er stor. Jeg er imponert over partimedlemmene og kadern vår, for den offervilje og fasthet som fins i partiets rekker. Med et sånt menneskemateriale kan vi komme langt.

— Den taktiske situasjonen er god, revisjonistene er i ei djup politisk krise på grunn av Vietnam og på grunn av støtte til regjeringas krisepolitikk. Vi har vendt den taktiske situasjonen i forhold til SV til vår fordel i løpet av 79. Vi har slått tilbake «kommunazi»-propagandaen og markert oss som ei ledende kraft i den anti-fascistiske kampen. Vi har stoppa «fei dem ut-kampanjen» på arbeidsplassene, og står i den situasjon at våre kader har stor prestisje på arbeidsplassene. Mens vi sliter med byråkratiske feil, har vi klart å få til en start på valgkampen som vi aldri har klart før. Jeg mener derfor at ved å begynne å rette på feil innad, ved kritikk/sjølkritikk og ved å ta opp disse veldige diskusjonene om dogmatisme og viktige spørsmål for revolusjon i Norge, da vil vi bli i stand til å utnytte disse gunstige trekkene i den taktiske situasjonen. Jeg synes ikke folk bør henge med hue fordi vi har noen problemer. Ingen kunne vente en ubrutt framgang. Et kommunistisk parti må ha kvalitet og ryggrad nok til å tåle litt motgang.

— Jeg har bevisst valgt intervjuformen fordi jeg synes ikke det er riktig at SK kommer med noe endelig svar på denne diskusjonen riktig ennå. Det riktige stedet å gjøre det, er i SKs beretning til det tredje landsmøtet. Den skal diskuteres i hele partiet og legges fram for landsmøtet, partiets høyeste organ. Med dette intervjuet har vi annonsert en start på denne diskusjonen.

FARLIGE BYRÅ-K AVVIK I SENTRA

Jeg vil i det følgende trekke fram en del feil i partiet, feil som truer med politisk og organisatorisk degenerering og tillop til kaos. Det er store forskjeller fra landsdel til landsdel og fra lag til lag, men det er min bestemte oppfatning at svært mange plasser oppnår partikameratene *lite resultater*. Det er *smått med lokale klassekampinitiativ*, det er *lite eller ingen rekruttering*, det finns åpenbare tegn på *frustrasjon*. Mange steder drives partiarbeidet nærmest som en tung plikt. Det ene lagsmøtet er til forveksling lik det andre. Det legges splaner for å komme på offensiven, men de kommer sjelden ut over papirstadiet.

Samtidig med disse krisetendensene (eller skal vi heller si krisa?) i partiet, så skjer det store ting i det norske samfunnet: Det er krise i økonomien. Det vil i den nærmeste tida bli rasert tusenvis av arbeidsplasser. I høst begynner forberedelsene til tariffoppgjøret 1980 som antakeligvis blir et nytt diktat og nytt lønnsnedslag. Kommunebudsjettene barberes. Sparekniven brukes flittig i helse- og sosialsektoren.

Samtidig med den økonomiske krisa og den statlige innstrammingspolitikken, er det også tydelige tegn på krise innad i DNA og SV. Gang etter gang har det vist seg at det er mulig å forene seg med deler av DNA og SV mot regjeringas krisepolitikk. Det hersker stor forvirring, splittelse og tendenser til rettfærdig opprør i revisjonistenes og reformistenes rekker.

I denne situasjonen er muligheten for AKP(m-l) store. Noe er da også gjort. (jmf. f.eks. enhetsarrangementene 1. mai). Men stort sett så gjør vi

RATISKE OG IDEALISTISKE KOMITEEN

alt for lite, hvis vi da i det hele tatt gjør noe.

Hva er årsaken? Består partiet av for mange udugelige partikamerater? Hva mener SK?

Jeg mener at feilen først og fremst ligger i SKs planlegging og planløshet. Jeg har ikke foran meg de to siste års planer og direktiver som er sendt utover i partiorganisasjonen, men jeg vil allikevel våge den påstand at disse planene og direktivene sett under ett ikke er i samsvar med virkeligheten. Hverken med virkeligheten i partiet eller i det norske samfunnet. Disse direktivpakken sett under ett ser ut til å være prega av prinsippet: «Pålegg partiorganisasjonene det som (vi mener) er ønskelig. Og er det ønskelig, så er det mulig. Ihvertfall hvis partikaderen bli skikkelig mobilisert».

Mange riktige karakteristikk kan brukes om denne formen for planlegging: Idealisme, byråkrati, skrivebordsmentalitet, manglende kjennskap til DS-ene og lagas problemer.

Denne situasjonen er farlig. DS-ene og laga har alt for mye å gjøre. Nettopp fordi så mye skal gjøres bli lite skikkelig gjort. Og mens virkeligheten og klassekampen utafor lagsmøtet roper på partiets innsats, sitter en del trofaste og frustrerte partikamerater og diskuterer 8. mars eller 21. august eller en annen viktig dato, eller et annet viktig direktiv.

Idealisme og byråkrati er én slags sjukdom. Beslektet med den er elefant-sjukan. AKP(m-l) er et lite parti. Ressursene er begrensa. Allikevel drives partiet som om vi skulle ha det mange-dobbelte antallet medlemmer. Vi har

dagspresse, trykkeri, forlag, plateselskap, bokbutikker. Vi driver en drøss med fronter. Vi driver tidsskrifter. Og vi har mange sentrale og lokale komiteer og utvalg. Mange av partiets aller dyktigste folk har sånt arbeid som hovedoppgave.

Dette er elefantsjuka. Det er gigantomani. Stormannsgalskap. Sjølsagt er all denne virksomheten i seg sjøl «ønskelig», men jeg er overbevist om at mye av denne dyktige kaderen som nå er nedsylda i sånne oppgaver, kunne gjøre langt større nytte for seg i laga og i klassekampen eksternt.

Det er alt for *mye* direktiver og planer i partiet. Samtidig herjer *planløsheten* sentralt og lokalt. Så vidt jeg veit har partiet ingen *utbyggingsplan*. I mange tettsteder i landet finns det ikke et partimedlem. Tilsvarende på viktige bedrifter. Og har vi folk på en bedrift så tvinges ofte diss ekameratene til å gjøre alt mulig annet enn å styrke sine posisjoner på arbeidsplassen/foreninga. Dette synes jeg er et kjempeproblem. Hva er viktigst: At det i en by finns en oktoberbokhandel eller en liten «front», eller at det finns kommunister i byens viktigste bedrift? Eller: Hvis det nå finns kommunister i byens viktigste bedrift, er det viktigere at denne (disse) kameratene driver en oktoberbutikk eller en «front», eller er det viktigere at kommunistene står sterkt på bedriften gjennom en del faglige posisjoner?

Partiet gjør i dag for lite i klassekampen. Spesielt gjøres det for lite med krisa. Den faglige sektoren behandles ytterst stemoderlig. Den faglige kampen kommer ofte i siste rekke,

som «noe vi kan gjøre etter at vi har løst de andre oppgavene». SK har i praksis nedprioritert den faglige kampen i lang tid. Dette er svært alvorlig fordi det hindrer oss i å gå fram på et tidspunkt som er ekstremt gunstig for partiet.

Framgang i den faglige kampen og framgang i klassekampen ellers hindres i dag av at partiet er alt for sentralistisk. DS-ene og laga drukner i direktiv om likt og ulikt: «gjør ditt og gjør datt». Alt for mange dyktige partikamerater er låst fast i mindre viktige oppgaver.

For at partiet skal kunne være på høyde med det situasjonen krever av oss, er det helt nødvendig at DS-er, UDS-er, lag, fraksjoner og partikamerater får de pusteromma som er nødvendige. De må få langt mer tid til det de sjøl synes er riktig og nødvendig å gjøre. De må få tid til egne initiativ. Den situasjonen som nå eksisterer synes jeg vitner om at SK ikke trur at DS-er og lag sjøl er i stand til å gjøre noe fornuftig og riktig. Jeg har en mistanke om at det må eksistere store tanker om egen fortrefelighet når en reduserer muligheten for de lokale initiativa til et minimum og i stedet skal dirigere bortimot alt fra toppen. Situasjonen i partiet nå, bør etter min oppfatning, få alle til å skjønne at det ikke er noe grunnlag for å opptre som «verdensmester».

Til slutt: Så vidt jeg skjønner ha SK den siste tida mottatt en god del liknende kritikk. En kritikk som SK i mangt og mye har sagt seg enig i. Og neo er da også gjort for å rette på feil av den type som jeg har påpekt. Men etter min oppfatning kan vi bare være ved begynnelsen. Hvor enige er vi egentlig? Hva mener SK?

SENTRALKOMITEEN HAR ALVORLIGE REVISJONISTISKE FEIL

Det strategisk viktige vedtaket om å styrka partiet i arbeiderklassen vart møtt med entusiasme og førte til framsteg. Mitt syn er at dette i dag står i alvorleg fare fordi:

1. Folk frå arbeiderklassen som blir verva til partiet ikkje ser ut til å finna seg til rette i partiet og mange går raskt ut igjen.
2. Det store fleirtalet av kadra kjenner seg politisk isolert på arbeidsplassen. Livet blir delt i to. Politikken vert i hovudsak dreve utanom jobben med saker som står fjernt fra det som er i sentrum for interessa på arbeidsplassen. Tida på arbeidet vert i stor grad skilt frå det politiske arbeidet i staden for å vera den livande kjelda til heile det politiske arbeidet i partiet. Resultatet er at fleirtalet av kadrane ikkje har eit stabilt sosialt omland av arbeidskameratar som dei driv politisk arbeid mellom.
3. Datoplanlegging og mange oppgaver er svært fjernt frå behovet for politisk arbeid på min arbeidsplass. Av dei ti arbeidskameratane mine skal ein gå i Samorg tog 1.mai. Dei andre skal ikkje gå i tog og har ikkje så mykje interesse for 1.mai. Ingen er det sjanse å få med på sommarleir og ingen av dei vil stemma RV. KK ser dei på som ei avis som kan ha ein del friske innslag men stort sett er for spesiell og sekterisk. Dette trur eg er ein vanlig situasjon på ein arbeidsplass. Planen vår i partiet passar ikkje på denne røyndommen. Det me treng er ein plan som tek opp sikkerheit, arbeidsmiljø, helse, lønssystem. Me burde starta diskusjonsgrupper ut frå det folk var opptatt av, LO sitt debattopplegg kan

t.d. brukast som utgangspunkt. Me har behov for enkel og kortfatta propaganda for sosialismen og enkle brosjyrer om utviklinga av samfunnet i ulike historiske epokar (få sider) og enkle brosjyrer om den økonomiske krisa, sykdomsordninga etc.

DEN INTERNE SITUASJONEN.

Berre SK kan skaffa seg fullstendig oversikt over den interne situasjonen i partiet, men er ønskjer å peika på tendensar som ser ut til å vera allmenn.

Eg meiner at SK har alvorlegerevisjonistiske avvik når det gjeld demokratisk sentralisme. Sentralkomiteen har svært grove feil i metoden for planlegging og oppsummering av det politiske arbeidet. Demokratiet er i hovudsak dårleg.

KAMPANJENE

Når det gjelder økonomien i parti-driftene ser eg det slik at vanskane i hovudsak ikkje er eit resultat av eit avvik på det økonomiske området. Årsakene til stagnasjon og tilbakegang i

spreiinga av vår propaganda (Oktober-bøker, KK) er at massegrunnlaget vårt har stagnert og er på tilbakegang. Me er i ferd med å bli politisk og sosialt isolert. KK som dagsavis vil ikkje kunna bli redda på lang sikt om me ikkje på nytt aukar omlandet vårt av sympati-søra og venna.

Til slutt: Er SK samd i at det trengs en diskusjon om demokratiet i partiet?

Geir.

DEBATT OM DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

SK BRYTER DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

I den seinere tida har representanter for SK gått ut offentlig med standpunkter som bryter med partilinja, uten at de har hatt de nødvendig fullmakter til dette i en demokratisk behandling i partiet.

MILITÆRPOLITIKKEN

I den interne diskusjonen har det oppstått mye uenighet, særlig på bevilgnings- og NATO-spørsmålet. Diskusjonene skal oppsummeres på en landskonferanse som såvidt vi veit, ikke er avholdt ennå. Vi kjenner ikke til vilke syn som har flertall og mindretall i partiet. Hos oss var det f.eks. klart flertall mot den nye linja for bevilgninger. Men uansett om vi er enige eller uenige med Steigan, så mener vi at han ikke har noen rett til å gå ut med nye linjer før den demokratiske behandlingen internt er avslutta og oppsummert.

STATSANNONSER OG PAPIRSTØTTE TIL KK

En landskonferanse har snudd opp ned på linja i dette spørsmålet. Det kan være at situasjonen for KK er så kritisk at vi må svelge denne kamelen for å berge dagsavisen. Likevel kom det som et sjokk plutselig å få det presentert på baksida av KK. Vi har ikke diskutert saka eller nominert noen delegater til en landskonferanse.

Vi diskuterte krisa i økonomien og

KK i vinter. SK la da ikke fram som en reell motsigelse at vi kunne komme til å måtte bite i gresset overfor borgerskapets sukkerkuler, dersom ikke kampanja førte fram. Hadde SK gjort det, ville de kunne fått medlemmenes fullmakt til å søke statsstøtte, dersom det skulle vise seg nødvendig. I stedet skifter de linje over hodet på medlemmene i hui og hast. En slik praksis avslører at grepet om KK's økonomi fortsatt er dårlig og at evnen til realistisk planlegging og budsjettering er svak.

Vi er for at det blir mer åpen debatt om partilinja. Vi er også for at SK kan ta nødvendige tiltak raskt i krisesituasjoner.

Men disse to eksemplene viser at SK plutselig starter ny praksis, og begynner å opptre som «privatpersoner» med «egne meninger», at de kaller sammen konferanse i en fel og endrer linja i prinsippspørsmål uten at i hvertfall vi i vårt underdistrikt kjente til det; — at de på denne måten underminerer den demokratiske sentralismen. Det tas ikke hensyn til oss som daglig selger KK og skal forsvare de nye linjene utad. SK må respektere demokratiet i partiet og ikke ha et byråkratisk og lettvinnt syn på medlemmenes rett til å diskutere nye linjer før de settes ut i livet.

Hvordan ville det gå om vi vanlige medlemmer begynte å propagandere «egne meninger»: f.eks. prinsipielt for NATO, e.l.? Kunne folk ha noen respekt og tillit til AKP (m-l)? Skal vi bli et parti som SV der det er så høyt under taket at alle flyr rundt og mener hva de vil? Det er garantert at vi mister vår politiske slagkraft dersom vi ikke praktiserer den demokratiske sentralismen, og da må den gjelde for alle medlemmer, også SK.

Det tærer på vår entusiasme å oppleve slike ting, og vi mener at SK straks må forklare seg for medlemmene her i TF.

Hilsen

Ida, Halvdan og Trine

Medlemmer ved Universitetet i Oslo

Det har kommet noen innlegg og brev som kritiserer behandlingen av militærtesene, og særlig det at noen av hovedstandpunktene i tesene er lagt fram eksternt før de er endelig vedtatt i partiet. Det hevdes, f.eks. fra Ida, Halvdan og Trine i dette nummeret av TF, at SK «bryter med den demokratiske sentralismen». Dette trenger ei klargjøring, fordi det skapes forvirring om hva den demokratiske sentralismen er og hva som er sentralkomiteens mandat.

Vedtektene er helt klare i definisjonen av sentralkomiteen: «Partiets høyeste organ er landsmøtet, og når det ikke sitter samlet, sentralkomiteen som landsmøtet har valgt.» (§7) Dette betyr at sentralkomiteen er det høyeste organet i partiet utenom landsmøtene og at den dermed har vidtgående fullmakter til å lede partiet. Ledelse betyr også å fatte de nødvendige vedtak som situasjonen til enhver tid krever. Om det f.eks. bryter ut krig, eller oppstår en revolusjonær situasjon har SK ikke bare rett, men plikt til å utøve ledelse over partiet og blant annet utforme retningslinjer og paroler som aldri noe landsmøte har fått anledning til å behandle. SK fatter også løpende vedtak om aktuelle politiske spørsmål som slår fast partiets linje. I de færreste tilfellene vil det være mulig å gjennomføre omfattende partidiskusjoner foran ethvert slikt vedtak. Det er da heller ingen som nekter for at SK har en plikt og rett til å utøve sitt mandat på denne måten. Kritikken av «brudd på den demokratiske sentralismen» kommer først når det er politisk uenighet om de vedtaka som blir fatta.

Militærdiskusjonen og holdningen til splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen var de to viktigste spørsmåla som sentralkomiteen la fram til allmenn debatt i partiet i året som gikk. Dette var i samsvar med linja for partidemokratiet. Partiet har i lang tid studert den internasjonale situasjonen, både på avdelingsmøter,

MILITÆRDISKUSJONEN – BÅDE DEMOKRATI OG SENTRALISME

sommerleire og konferanser. Gjennom denne prosessen var vi i 1978 kommet til et langt mer detaljert syn på krigsfaren og de oppgavene den stiller for partiet enn hva landsmøtet i 1976 hadde. SK kom fram til at partiprogrammet var utilstrekkelig på en del punkter og inneholdt noen få punkter som var direkte skadelige, slik som holdninga til militærbevilgninger. SK kom også til at dette siste punktet sto i direkte motstrid til partiets linje på andre områder, og at programmet også var sjølmotsigende på dette punktet. Med den nåværende internasjonale utviklinga fant SK det uforsvarlig å vente i nesten to år til et landsmøte kunne korrigere disse sakene i programmet. Den sovjet-støtta vietnamesiske okkupasjonen av Kampuchea har ytterligere understreka alvoret i ei slik vurdering. (På det tidspunktet de tre skreiv innlegget var konferansen allerede holdt.)

Det finnes en klar presedens for at sentralkomiteen kan handle på denne måten, og *skal* gjøre det, når situasjonen krever det. Det gjelder «Tesar om høyreavviket» som blei vedtatt i SK i 1975 og partikonferansen om sosialimperialismen i 1974. I «Tesene» gjennomførte SK et omfattende oppgjør med det revisjonistiske høyreavviket på partiets stiftelseslandsmøte. Alle landsmøtedeokumentene blei utsatt

for skarp kritikk og sjøelve beretninga til landsmøtet blei kritisert som et revisjonistisk dokument. Hvis en først skal snakke om «brudd på landsmøtevedtak», så var disse tesene et gedigent «brudd». «Tesene» blei i sin helhet vedtatt i SK uten å ha vært sendt ut til høring i partiet. Denne framgangsmåten og sjøelve tesene fikk full oppslutning i partiet og partiets 2. landsmøte godkjente denne framgangsmåten enstemmig.

Landskonferansen i 1974 gjorde ei omfattende revidering av den analysen av verdenssituasjonen som 73-landsmøtet hadde vedtatt. Landskonferansens vedtak bryter på en omfattende måte med det gamle prinsippet programmet i vurderinga av mange spørsmål og snur opp-ned på taktikken overfor de moderne revisjonistene. Denne framgangsmåten blei også godkjent av partiets medlemmer og seinere av et enstemmig landsmøte.

Sammenlikna med disse viktige dokumentene representerer «Tesar om militærspørsmålet» en langt mindre politisk revisjon av det andre landsmøtets linje, i og med at landsmøtets linje i hovedsak opprettholdes, mens det i de andre tilfellene var snakk om ei mer eller mindre total forkasting. I motsetning til «Tesar om høyreavviket» var militærtesene behandla i partiet internt før vedtak, og SK delegerte sin

myndighet til å fatte vedtak om tesene til en partikonferanse av samme type som konferansen i 1974. Sånn sett representerte behandlingen en styrking av partidemokratiet i forhold til i 1975.

Det finnes med andre ord ingen grunn til å beskyldre SK for å «bryte den demokratiske sentralismen», verken i forhold til partiets vedtekter eller i forhold til partiets tidligere praksis. Årsaken til at det kommer slike beskyldninger må derfor ligge i politisk uenighet i den linja som er vedtatt.

Undertegnede kritiseres for å «gå ut med nye linjer» før demokratisk vedtak er fatta internt. Kritikken kan umulig ramme meg som enkeltperson, fordi jeg er pålagt å gjøre det av SK. SK var dessuten på det tidspunktet klar over at det overveldende flertallet av partiets medlemmer og grunnorganisasjoner støtta hovedlinja i det utsendte forslaget, på grunnlag av detaljerte rapporter. SK har derfor ikke bare brukt sin vedtektsmessige rett til å fatte vedtak, men har også brukt sin soleklare rett til å informere offentligheten om ei politisk linje som har støtte blant det store flertallet av partiets medlemmer.

Når det gjelder saksbehandlingen og vedtaket om militærtesene viser jeg til et eget dokument om dette fra landskonferansen.

STATSANNONSER I KLASSEKAMPEN

Innsenderne er i villrede når de snakker om en konferanse som er innkalt i «en fei». Som det tidligere er meldt i ei melding til alle medlemmer, skulle konferansen om militærspørsmålet også behandle Klassekampen og økonomi.

Partiet har også hatt en intern diskusjon om avisa, som viste SK at det overveldende flertallet av medlemmene ville beholde dagsavisa nær sagt for enhver pris. SK burde opplagt ha lagt

fram spørsmålet om statsannonser til diskusjon i partiet. Men i mai var det ingen mulighet til det, og det var da det blei helt klart at enten måtte vi legge ned dagsavisa, ellers måtte vi ta statsannonser. SK la dette forholdet fram for partikonferansen, som vedtok å gå inn for statsannonser i Klassekampen. Dersom SK hadde gjort det motsatte, nemlig å gå inn for nedlegging av Klassekampen, fordi det ikke hadde vært noen diskusjon om statsannonser, så er et ingen tvil om at det ville vært et alvorlig brudd med medlemmenes vilje. Da ville SK ha opptrådt som en person som står foran et brennende hus og sier: «Huset brenner, men jeg har ikke noe vedtak om å slukke.»

*På oppdrag fra SKAU
Pål St*

Apropos militærdiskusjonen: les BOPA.
Sabotasje i København.

Det er ei spennende bok om den største sabotasjeorganisasjonen i Danmark under den 2. verdenskrig. Boka forteller hvordan motstandsfolk organiserte seg, hvordan de renska seg for provokatører, og om vanskelighetene de hadde med å skaffe seg våpen og bomber for å utføre sabotasjehandlinger.

Oktober kr. 42.-

SENTRALISME FOR HVEM?

Jeg har trudd at AKP(m-l)s program forplikta like mye Pål Sten som me- nige partimedlemmer. Men — akk, hva ser en? I KK lørdag 12/5 kommer forslag om forsvarsprogram for RV. Nå kunne jeg si mye om hva som sies og ikke sies der, men det får ligge nå! Uansett hva en mener om innholdet i programmet, det skiller seg klart fra prinsipp-programmet. Det går imot linja om ikke et øre til det borgerlige militærapparatet. Årsaken til dette skulle være klar. Pål Sten og andre som har jobba med RVs program, er uenig med prinsipp-programmet vårt.

Pål Sten, hva ville skjedd med

meg som medlem i AKP hvis jeg fra talerstolen i Studentersamfundet eller i Aftenpostens spalter propaganderte for at RV skulle ta avstand fra Kina, og slå fast at de gikk kapitalismens vei? Ville en eksklusjon være rundt hjørnet? Sannsynligvis ja, sjøl om prinsipp-programmet ikke sier noe om utviklinga i Kina i dag, tvert om støtter det Kina under firerbanden.

Jeg synes det ville være OK med eksklusjon av meg i et slikt tilfelle. Men gjelder det andre regler for Pål Sten? Som partiformann er vel også han bundet av prinsipp-programmet som alle oss andre?

Er hele militærdiskusjonen en eneste parodi — leker vi demokrati?? Det er tydelig at enkelte har bestemt seg for hva linja skal bli for lenge siden (jamfør Røde Fane om SVs militærpolitikk + RVs program). Mitt krav er at RVs militærpolitikk ikke skal gå imot AKPs program.

Robin Hood jr.

LEIKER VI, ELLER DRIVER VI POLITIKK?

Kamerat R. Hood insinuerer at egentlig burde undertegnede være ekskludert fra partiet. Men han tør ikke si det åpent. Her er det to muligheter. Enten sier R.H. dette på fleip eller han mener det, men tør ikke si det åpent. Dersom det er en fleip, vil jeg si som Stalin: «Det går an å spøke, men det får være visse grenser.» Jeg leiker ikke politikk. Jeg er en landsmøtevalgt tillitsmann, som etter beste evne forsøker å skjøtte det vervet jeg er satt til, og jeg er ansvarlig overfor landsmøtet. Jeg kan ikke godta «fleip» av et sånt grov-

korna merke. Dersom R.H. for alvor mener at jeg burde være ekskludert, så er det en landsmøtesak av alvorlig karakter som han ikke kan framsette på en så lettvinnt måte. Hvis han for øvrig gadd å undersøke saker før han skreiv tull, ville han fått vite at undertegnede har holdt seg strengt til SKs vedtak om framdriften av den militærpolitiske diskusjonen. I vedtektene, som gjelder både R.H. og meg, heter det at: «Den enkelte er underordnet organisasjonen, mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underordnet høyere og hele partiet er underordnet sentralkomiteen.» (§7) R.H. vil altså, dersom han mener det han skriver og ikke bare er en uansvarlig vitse-maker, ha meg ekskludert for å ha fulgt sentralkomiteens vedtak! Jeg ønsker ikke å bruke adjektiver på et sånt forslag.

Pål Sten

FRITT FRAM MED ALLE MOTSIGEL- SER — BARE FOR PARTILEDELSEN?

I siste nr. av Røde Fane kommer Knut Joensen, som såvidt jeg vet er medlem av AKP(ml), med en artikkel der han på flere steder kritiserer AKPs program. For ikke lenge siden kom Tron Øien med en del synspunkter på Ungarn 56 som hittil ikke har vært hevdet av medlemmer utad, og i et KK-intervju for noen dager siden stilte Pål Sten seg skeptisk til Kinas politikk m.h.t. atomkraft. Betyr dette at det nå er »fritt fram» med alle motsigelser, eller gjelder dette bare for toppene, mens vi »menige» fremdeles er bundet av vedtektene og »linja». Det er en smule frustrerende å gjøre sitt beste for å forsvare vedtatte synspunkter i diskusjoner med ikke-medlemmer bare for å bli møtt med »jamen, Pål Sten sa noe annet her om dagen» osv. Vennligst klar opp dette spørsmålet en gang for alle.

Jens.

OM PARTIDISKU- SJONER

Egentlig handler innlegget ditt om to forskjellige spørsmål. Det ene dreier seg om områder der partiet har et program. Hvordan skal medlemmer stille seg eksternt til de punktene de er uenige? (Jfr. henvisninga til Knut Joensen i innlegg.) Det andre dreier seg om områder der partiet ikke har noe program eller programmatisk vedtak. (Jfr. henvisninga til det Tron Øien sa om Ungarn og det jeg sa om atomkraftverk i Kina.)

Vi trenger en diskusjon om dette i partiet, fordi vi har hatt en praksis med å blande sammen de to tinga og late som om partiet har langt mer omfattende program enn det faktisk har. Jeg har sjøl opplevd at en artikkel av meg (under pseudonym) om Kong Sverre er blitt oppfatta som partilinjje og som bindende for partimedlemmer utad. Vi må vekk fra en sånn stil. Vi har faktisk ikke noe vedtak verken om

OPPSUMMER FEIL

Mye er forandra i partiets taktikk og synspunkter den siste tida. Det er i og for seg utmerka, men jeg syns det fins en klar tendens hos SK til bare å reformere linjene uten en sjølkritisk vurdering av tidligere standpunkter. Dette er opportunistisk og farlig. To eksempler:

21. AUGUST I FJØR RETT ELLER GALT, HÅVARD?

Håvard sier i siste TF mye fornuftig om taktikk og taktiske vurderinger i en artikkel om plattformen for 21. august. Men han nekter å gå inn på en kritisk vurdering av den taktiske linja i fjor. Men dermed gjør han (og SK/AU) den generalfeilen at vi unndrar oss lær-

dommene fra i fjor. «Det som er sikkert, er at 21. august 1978 viste stor framgang.» Det er alt, men plattformen er endra. SK/AU står hovedansvarlig for plattformen i fjor og i år. Jeg syns det virker utrolig at SK/AU ikke har en oppfatning av om plattformen i fjor var rett eller gal. Det kan fins to grunner til å endre på plattformen. Den ene er at den taktiske situasjonen har endra seg. Men halve poenget med å skifte taktikk forsvinner jo om en ikke nettopp påpeker forskjellen i situasjonen. Den andre muligheten er at linja i fjor hadde feil. Viss det er årsaken — hvilket jeg mener — så må jo nettopp feila påpekes sånn at vi kan lære av dem. Når Håvard ikke legger opp til en slik

atomkraftverk i Kina eller om Ungarn i 1956, og etter min mening bør vi heller ikke ha det. Det bør være tillatt å ha ulike oppfatninger om dette i partiet, også eksternt. (Det gjelder ikke bare undertegnede og andre «partitopper». Om «vanlige medlemmer» vil polemisere mot Ø; standpunkt til Ungarn eller mitt syn på atomkraftverk i Kina, så er det fritt fram, også eksternt. En sånn polemikk bør jo i så fall gå på sak og ta utgangspunkt i vår felles politiske plattform.)

Når det gjelder KJs kritikk av prinsipp-programmet (og for så vidt også mine kritiske merknader til programmet i RF-intervju), så er det en annen sak. Den typen kritikk bør vanligvis ikke være eksternt. Men vi har en lang tradisjon med å starte åpne diskusjoner om bevegelsens og partiets programmatisk standpunkter foran våre landsmøter. Foran partiets andre landsmøte hadde undertegnede og andre artikler i Røde Fane der vi kritiserte høyrefeil i det daværende partiprogrammet og tok til orde for kraftige endringer i programmet. Spørsmålene

var også oppe på sommerleire, som jo er en form for eksterne fora, og var gjenstand for en skarp debatt. Den gangen var det faktisk ingen som kritiserte at vi gikk ut eksternt på den måten foran landsmøtet, og det var da også helt naturlig at det ble gjort. Miljøbevegelsen er kjent for å diskutere viktige linjespørsmål i stor målestokk også med våre sympatisører.

Nå står vi foran et nytt landsmøte, og det er rimelig å legge ut om disse store spørsmåla til debatt. På den måten blir ikke omlandet vårt bare presentert for konklusjonene, men også for premissene. Dermed vil vi sikkert få større oppslutning om den linja landsmøtet til slutt kommer fram til.

Når landsmøtet har sagt sitt, vil det være riktig å innstille den offentlige debatten om programmet og understreke at det er bindende for partiet og partiets representanter.

Pål S

vurdering, så fratar han oss muligheten til å titte ham i korta, premisene for endringene er uklare.

Det er tull som Håvard skriver at vi fortsatt har rik anledning til å diskutere fjorårets plattform. Vitsen med en sånn diskusjon er jo å lære av den for i år, ikke for å få en fotnote i partihistoria om noen år.

Det virker riktig at Klassekampen nå skal ta statsannonser og -støtte. Men i intervjuet med Pål S og Sigurd Al som legger fram denne endringa, finnes den lange prinsippdiskusjonen om dette spørsmålet til side som ufruktbar akkurat nå. Redaksjonen i Klassekampen avslutta bare for få måneder siden siste debatt om spørsmålet med at det ikke blei snakk om statsstøtte. I SK/AU sin sjølkritikk om partiøkonomien fra i høst fram-

heves nei til statsstøtte som en riktig og bra sak. Så endres linja og ingen sjølkritisk oppsummering. Hva var feil med tidligere standpunkt? Den linja som SK står for i dag, har eksistert i partiet i ett år minst. Men kamerater som har stått for dette, er blitt avvist. Når linja endres, blir debatten feid til side og ingen oppreisning for de kameratene som har hatt slike synspunkter. Dette er dårlig behandling av motsigelser i partiet. Dessuten syns jeg dere burde ha vist partidiskusjonen såpass respekt at dere informerte innad om linjeskiftet på forhånd.

Terje

21. AUGUST – HVA MED FJORÅRETS PLATTFORM?

Ja, hva med den? Det er et viktig spørsmål som Håvard også tar opp i juni-TF. Men på hvilken måte!? Det som står under dette avsnittet er bare prat!

Vi kan forstå at det kanskje har vært vanskelig å få en allsidig oppsummering av 21. august arbeidet i 1978, men bedre enn det som blir prestert i artikkelen må være mulig:

»Den politiske linja for 21. august må rimeligvis være forskjellig i 1968, 1975 og 1979. Verden forandrer seg. Vi blir stilt overfor nye problemer og behov». Dette er veldig allmen, og slik det står, sier det ingenting om hvorfor plattformen i år må være forskjellig fra 1978.

»Årets plattform betyr definitivt større konsentrasjon om Sovjets okkupasjon, om forholda i Øst-Europa og større oppmerksomhet om forholda i Sovjet....» Dette er jo helt klart for alle og enhver som sammenlikner de to plattformene. Spørsmålet er hvorfor er de forskjellige?

Vi mener det er minst tre grunner til at det er viktig å ta alvorlig på spørsmålet om hvorfor årets plattform skiller seg fra i fjor (og forsåvidt tidligere år):

1) Plattformen i år er vesensforskjellig - ja, vi mener at linja for 21. august i år er forskjellig. Og vi er ikke i stand til å se at dette er fordi situasjonen i verden og massene er så forskjellig i år i forhold til i fjor. Hvis Håvard mener det, må han si noe om det.

2) Det var veldig mye og skarpe diskusjoner om plattformen i fjor - i hvert fall på den sommerleiren vi var. Der var det også noen som mente at plattformen skulle være slik som årets.

Flertallet argumenterte da med at det var viktig å vise at Sovjet var på frammarsj over hele verden. At det var

viktig å se okkupasjonen av Tsjekkoslovakia i sammenheng med dette og med 3. verdens krig. Er ikke dette tilfellet i år også?

3) Vi mener det er farlig å foreta slike myke linjeskift, eller glidende overganger. Dvs. at vi skifter linje/standpunkt uten å forklare hvorfor vi gjør det, og hvorfor tidligere linjer/standpunkt eventuelt var feil (eller ikke feil).

Dette med myke linjeskift, mener vi også å se tendenser til i andre sammenhenger, f.eks i forholdet til Kina.

Vi skal her ta opp en annen sak, nemlig spørsmålet om Klassekampen og statsstøtte.

For ca. et halvt år siden foregikk det en ganske heftig diskusjon i Klassekampens spalter - en diskusjon som sluttet med at redaksjonen hadde et innlegg hvor de både prinsipielt og konkret går i mot statsstøtte. Så kommer da juni med beskjed om at Klassekampen nå vil ta i mot statsstøtte p.g.a. den vanskelige økonomiske situasjonen til avisa. Vi synes argumentene som blei ført i marka fra redaksjonens side er gode og overbevisende.

Men det er jo fantastisk at diskusjonen noen måneder før i den samme avisa ikke ble nevnt med et ord! Slike ting fører galt avsted, kamerater. Det går på troverdigheten løs når slike ting skjer på flere områder.

Vi må kunne innrømme at vi eventuelt har tatt feil, og forklare hvorfor.

Til slutt skal vi si hva vi mener om årets plattform - og fjorårets:

- Vi mener at plattformen i år er god, at det er riktig å ha en slik plattform som konsentrerer seg om en sak. Vi tror at en slik plattform vil tjene kampen mot sosialimperialismen best. (her er vi altså fullt ut enig med Håvard.)

**YOUNGS
TORGET**
21. AUGUST
KL. 17.30

**Sovjet
ut av
Tsjekko-
slovakia**

Så til 1978 plattform. Vi mener nå at den må ha vært gal - det mente vi ikke i fjor. Fordi vi ikke kan se at det er skjedd så stor forandring i verden på dette året som skulle betinge en forandring av plattformen så radikalt.

På tross av dette mener vi at det var stor framgang i fjor - noe vi mener har sammenheng med at vi jobbet veldig mye med 21. august i fjor - og at det var 10års jubileum og folk fra mange forskjellige politiske hold var opptatt av det, massemedia likeså.

Hedvig, Ellen og Per.

Apropos militærdiskusjonen. Les Ottar Strømmes siste bok: I tilfelle opprør.

Det er ei svært god historiebok, om militærets politiske historie i Norge 1814 - 1905. Boka er også interessant ut fra militærbatten : Hvilket standpunkt skulle revolusjonære tatt til bevilgninger og det borgerlige forsvaret under unionsoppløsninga i 1905? Les boka.

Oktober kr. 48.-

21. AGUST - LINJA 1978

Ja, hva med 21. augustlinja fra 1978? Hedvig, Ellen og Per mener jeg bare prater allment og uklart om dette. Svaret mitt er:

Jeg kjenner ikke til at partiets ledelse har foretatt en grundig oppsummering av dette spørsmålet. Mitt *personlige* syn er: Vi kunne med fordel hatt i hovedsak den samme linja/taktikken i fjor som den vi har i år. Argumentasjonen for opplegget i år kan med fordel brukes på opplegget 1978. For eksempel: Egentlig er det større grunnlag til å ta med Kampuchea-solidaritet i år enn det var å ta med Eritrea-solidaritet i fjor. Likevel var Eritrea med i fjor. Opplegget i fjor var prega av en gammel «venstre»-tendens, en tendens til å gjøre den politiske plattformen for «kravfull» og for lite konsentrert. Det var en tendens jeg sjøl sto for. Opplegget og taktikken i år er etter min mening bedre og mer i samsvar med situasjonen i verden og den taktiske situasjonen her hjemme.

Å si at plattformen i 1978 «var gal» sann uten videre er likevel for enkelt. I hovedsak mener jeg den var riktig, men den var skjemma av en del viktige «venstre»-feil. Derfor er det viktig å oppsummere denne feilen (sjøl om resultatet blei bra), det har dere rett i. Glidende, ikke-erklærte endringer i linje og taktikk er vanligvis dårligere enn erklærte, sjølkritiske og faste endringer.

La meg for øvrig presisere at plattformen for 21. august både i 1975 og for den sakens skyld 1968 *måtte* være anderledes enn i år, og i fjor. Situasjonen i verden og den taktiske-politiske situasjonen her hjemme var annerledes enn i de to siste åra.

Håvard

KAMPUCHEAS FOLK KJEMPER FOR SOSIALISMEN

Håvard og Sentralkomiteens Arbeidsutvalg nevner ikke dette i mai TF når de tar opp solidaritetsarbeidet med Kampuchea. De fremhever at folket i Kampuchea gjør en svær innsats for menneskeheten. Og det er virkelig sant. Og særlig fordi de fører væpna kamp for å forsvare sosialismen. Slik sett er folkekrigen i Kampuchea det viktigste som skjer i verden i dag!

Jeg har lurt på hvorfor vi sjelden trekker fram dette perspektivet, Hvorfor vi nesten bare snakker om kampen mot sosialimperialismen og for norsk sjølvråderett.

Av og til ser vi ikke skogen for bare bare trær. Vi er så opptatt av breie allianser og kampen mot Sovjet at vi glemmer at alt dette bare er midler og mellomsteg for å nå målet - sosialismen og kommunismen.

Ikke at jeg er mot å bygge breie allianser der det er mulig og det tjener saka. Men nå ser det ut som solidaritetsarbeidet med Kampuchea stagnerer. Kanskje bør vi gå ut og forsvare det *sosialistiske* Kampuchea. Jeg mener det. Mange sosialister i Norge oppfatter ikke Kampuchea som sosialistisk. Hvorfor for ikke? Hetsen har hatt virkning. Men vi må prøve å slå tilbake.

Det er mye verdifull solidaritet å hente hos sosialister i Norge. Men den blir utløst på et annet grunnlag enn støtte fra statsråder som er redde for Sovjet. Og den blir ikke utløst så lenge de fleste sosialister i Norge tror at Pol-Pot regimet er despotisk. Det er denne lønnen som holder mange fra å drive solidaritetsarbeid i dag.

R.

VEKK MED OKKUPANTENE!

Signaturen R. kritiserer meg for ikke å framheve at Kampuchea folk «kriger for sosialismen». Mitt svar er kort dette: Det kan hende at jeg undervurderer propagandaen for sosialismen både i denne og andre sammenhenger. Men ditt råd for det videre solidaritetsarbeidet er etter min mening ytterst uklokt. Du vil ha et grunnlag for solidaritetsarbeidet som bare samsvarer med sosialisters (eller spesielle grupper av sosialister) syn. Du vender ryggen til behovet for å utvikle breie politiske allianser i solidaritetsarbeidet. Jeg er overbevist om at dette er venstre-sekterisk blindspor for solidaritetsarbeidet.

Skal Demokratisk Kampuchea få muligheter til på nytt å bygge opp et sosialistisk samfunnssystem, er det første og viktigste vilkåret at okkupanten blir drevet ut og den nasjonale sjølvrådet retten på ny blir et faktum. I Kampuchea krever dette mobilisering av alle patriotiske, nasjonale krefter. I det internasjonale solidaritetsarbeidet krever det at ikke minst marxist-leninistene går i spissen for å utvikle et så *bredt* og *sterkt* enhetsarbeid som mulig. Jeg trudde dette var en lærdom vi nå hadde trukket.

En mer åpen og informativ debatt om både styrke og feil ved Pol Pot-regjeringas ledelse av oppbygginga fra 1975 er både nødvendig og riktig. Det vil gjøre det lettere for mange å drive solidaritetsarbeid. Men R's linje betyr etter min mening noe ganske annet: Å gjøre solidaritetsarbeidet til noe som spesielle grupper blant dem som kaller seg sosialister, driver med og forbeholder seg eneretten til å drive. Den duger ikke.

Håvard

MILITÆRTESENE SKJØNN - MALER BORGERSKAPET

Militærdiskusjonen fortsetter i TF i tråd med vedtaket på landskonferansen. Men vi vil ikke gi den så stor plass som tidligere, så dere som vil diskutere militærspørsmålet tenk på om dere like godt kan skrive til KK (der går det en NATO-debatt) eller til Røde Fane. Vi mener at spørsmålet om rettferdig/urettferdig krig og om situasjonen i 1939/40 hører hjemme der.

Red.

Partiet har i dag to dokument om militærpolitikk, prinsippprogrammet (demokratisk vedtatt) og forslag til teser som foreløpig er et diskusjonsgrunnlag. På enkelte punkter er tesene ei videreutvikling av prinsippprogrammet, på enkelte punkt er det brudd med prinsippprogrammet og legger fram ei annen linje enn det. I TF opplever vi at alle som tar stilling for Prinsippprogrammet mot de nye endringene får lange haranger etter seg. Kjennetegnet på disse harangene er oftest at de ikke går inn på argumentene, men tillegger motstanderne en rekke standpunkt de ikke har. Dette er ei vulgarisering av heile debatten og tjener oss ikke. Eksempelvis svarer Svein meg: Jeg meiner at USA er en større trussel enn Sovjet, til og med at Norge via NATO utgjør en trusel mot Sovjet. Videre at jeg er for å gjenta NKPs svik i 1940 for ikke å ta opp motstand mot okkupasanten. Jeg er bare for fredspolitik og mot å advare mot krigen. Jeg bruker folkekrigen som staffasje for ikke å gjøre motstand osv. Jeg finner ingen hensikt i å svare på slikt demagogisk sludder. Jeg kan forsikre Svein om at dersom jeg hadde meint at USA var en større trussel enn Sovjet så hadde jeg sagt det, når jeg ikke sier det så er det fordi jeg alldeles ikke meiner det. Mer interessant er det å spørre hvorfor Svein ikke vil diskutere konkret hva jeg faktisk sier.

Endringsframlegget til Militærtesene er så langt jeg kan se en forbedring

på spørsmålet om NATO, men fortsatt meiner jeg at tesene er feil på spørsmålet om den norske hæren og NATO og derfor trekker einsidige paroler.

«Borgerskapet i Norge er imperialistisk og følgelig ingen konsekvent forsvare av norsk sjølråderett». Sitat endringsforslaget.

Dette er ei heilt annen formulering enn Stalins: Borgerskapet i de imperialistiske landa er ikke lenger forsvarere av nasjonen. De selger nasjonens interesser for dollar. I dag er arbeiderklassen og dens allierte de eneste forsvarene av nasjonen. Forslaget til militærtesene slik de står nå understreker at borgerskapet (som klasse, ikke enkeltpersoner i borgerskapet) ikke er konsekvente forsvarere av sjølråderetten, men altså i hovedsak det(?)

Jeg mener at all erfaring fra Norge tyder på at Stalins analyse stemmer. Militærprogrammet må understreke at vi kan vente oss forræderi fra det norske borgerskapet ved en russisk okkupasjon akkurat som i 1940. Det må understreke at kampen mot ei okkupasjonsmakt må seire som en langvarig krig på tross av borgerskapet si linje. Det må understreke at det norske borgerskapet som klasse heller ønsker et Norge i Sovjets favn der de får spillerom enn et folkedemokratisk Norge. At vi kan risikere at kommunister og andre patrioter kan havne i konsentrasjonsleir, fengel eller bli skutt av den norske borgerlige hæren fordi de vil militær kamp og frigjøring slik som

skjedde i Danmark under forrige krig. Når militærprogrammet unnlater å si dette, ja endatil unnlater konkret å gå inn på forræderiet fra det norske borgerskap og statsapparat og hær i 1940, så er ikke dette annet enn ei skjønning av det norske borgerskapet. Ei skjønning som avvæpner partiet og massene på å møte dette forræderiet når det kommer, og hindrer dem i å forstå at vi har bare folket å stole på for å kaste en okkupant ut av landet. Dette står ikke i motstrid til samarbeid med de deler av det norske borgerskapet som faktisk er patrioter. Dette står heller ikke i motstrid til å stille krav til det norske forsvaret som ville kunne styrke det når krigen kommer.

Militærprogrammet slår fast at vi er prinsipielt mot NATO og at NATO-forsvaret ikke er noe forsvar av Norge. Likefullt stilles det krav til dette forsvaret som ser bort fra at vi ikke har noe nasjonalt forsvar i dag. Å gå ut av NATO er ei forutsetning for det. Det norske forsvaret vil i krig stå uten norsk kommando. Militærprogrammet sier at Norge ut av NATO ikke er ei aksjonspare i dag. Det er sjølsagt rett, Norge ut av NATO har ikke vært noen aksjonspare på 20 år. Men derfra til å bagatellisere betydningen av å sloss for denne parola er bak mål. Partiet si skjerping av militærpolitikken vil også skjerpe kampen omkring NATO-spørsmålet.

Militærprogrammet sier heller ingenting om hva vi skal gjøre hvis USA via NATO faktisk kommer med en «preventiv okkupasjon». Det sier bare at det er lite sannsynlig. Sovjet vil utløse en ny verdenskrig. Det er også mest sannsynlig at Sovjet vil okkupere Norge før USA. Akkurat kordan krigens innledning vil utvikle seg kan vi ikke si med full sikkerhet. Den som påstår det vrøvler. Spørsmålet er: Skal vi være uten linje i det tilfelle at USA likevel kom først? Militærtesenes forfattere

meiner tydeligvis det. Er USA likevel blitt ei ufarlig tante?

FOLKEKRIG ELLER KAPITULASJON?

Militærtesene sier mye om mangler med det norske forsvaret i dag. Forfatterne ønsker seg tydeligvis et forsvar som virkelig slo en russisk okkupant tilbake. Da kan de samtidig ønske seg et norsk borgerskap med en annen klassekarakter enn det vi faktisk har. Skjell meg ut for kapitulasjonist fordi jeg sier dette, det er ikke jeg som vil at borgerskapet skal være slik. Et av de minste avsnittene i programmet omhandler folkekrig. Her er knapt behandlet prinsippene for folkekrig, langt mindre noe forsøk på konkret tillempling av folkekrigen på norske forhold. Hva er våre sterke sider ved en folkekrig og hvordan utnytte dem best mulig? Hva er våre svake sider og hvordan oppheve dem? Det er på dette punktet Norges skjebne vil avgjøres i en tredje verdenskrig — ikke i hva borgerskapet vil gjøre under okkupasjonsfasen. Dersom programmet svikter her, har kommunistene faktisk ikke noe overbevisende alternativ for folk i det heile tatt — bare en serie allmennheter. Forberedelse av folkekrigen er vår hovedoppgave foran tredje verdenskrigen. Militærtesene derimot legger hovedvekt på den norske NATO-hæren. Det er også i lys av hva som tjener folkekrigen vi må se linja for kampen under okkupasjonsfasen. Hvordan utradering av BRIG N i Bardufossområdet, slik det norske forsvaret i dag faktisk legger opp til, tjener folkekrigen begriper ikke jeg. Det tror jeg ikke Svein eller andre gjør heller.

RETTFERDIG ELLER URETTFERDIG KRIG?

All krigføring mot ei okkupasjonsmakt

fra norsk side vil være rettferdig, krig mot Sovjet vil være rettferdig uansett om utenlandske NATO-tropper står i Norge. Under forrige krig var det rettferdig av albanerne å skyte både mot engelske og tyske soldater. Både den polske eksilregjeringa si motstand mot Hitler og den polske patriotiske fronten sin motstand var rettferdig. Spørsmål-

et om rettferdig eller urettferdig krig avgjør ikke alt når kommunistene velger sin vei for motstanden. Vår linje må være å utvikle en motstand som kan seire. All motstand fra borgerskapet er bra, men vi har ingen tro på dem. Deres linje er som under forrige krig — seier bak amerikanske bajonetter.

Torgeir R.

MOTSIGELSER MELLOM KINA OG KAMPUCHEA

Det har i den siste tida kommet antydninger i både KK og interne dokumenter at det er visse meningsforskjeller mellom KKP og kommunistpartiet i Kampuchea.

Vi syns det måtte være interessant å få vite noe om hva disse meningsforskjellene går ut på, og er sikre på at evt. diskusjon vil være lærerik. Vi syns diskusjon mellom standpunkter til to erfarne, framgangsrrike kommunistpartier ikke vil svekke oss eller såplid, men tvert om være en kilde til kunnskap.

Liv

SVAR

Kineserne har ikke kommet med noen offisiell kritikk av det kampucheanske partiets linje, og heller ikke kommet med noen uoffisiell kritikk overfor vårt parti. Ved å lese mellom linjene er det derimot lett å se at de er uenige i de kampucheanske kameratenes frontpolitikk, deres økonomiske politikk og politikken overfor Sihanouk. Kineserne har markert at de var enige i evakueringa av byene. Kampucheanerne sler relativt åpent at de skjønnte vietnamesernes aggressive karakter før kine-

serne. Vi kan ha noen oppfatninger om enkelthetene i disse uenighetene, men fordi vi har lite fakta å holde oss til, blir det lett spekulasjoner. I den vanskelige krigssituasjonen ønsker vi ikke å legge vekt på disse motsigelsene eksternt.

Internasjonalt utvalg

MELDING

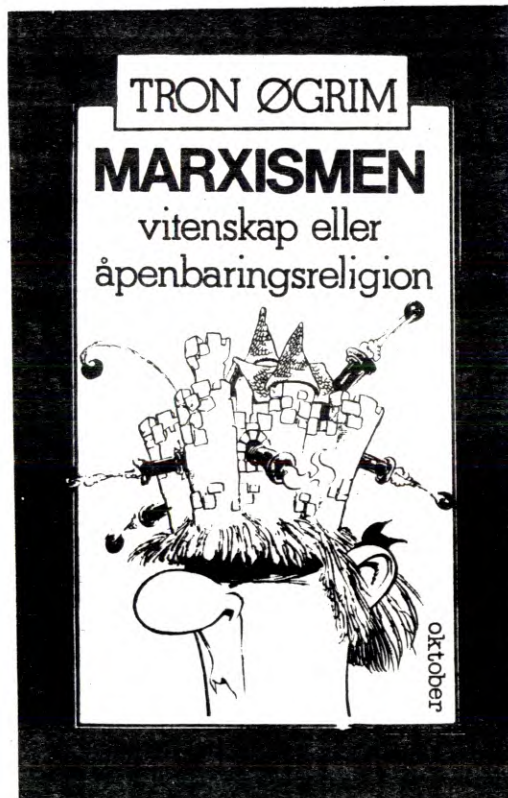
Tøger har satt fram forslag om at det skal innkalles ekstraordinært landsmøte i partiet for å diskutere økonomien og dersom det er nødvendig vurdere valg av nytt SK/SKAU.

Han ber om at forslaget hans sendes ut til avstemning i partiet. SKAU har avvist dette ved:

- å vise til vedtektenes §7.6. avsnitt som omtaler innkalling av landsmøte. Av alle henvendelser vi har fått fra lag og enkeltpersoner er det bare Tøger som har satt fram forslag om ekstraordinært landsmøte
- å vise til landskonferansen som drøfta den økonomiske stillingen, SKAU's sjølkritikk og KK's framtid.

Ordinært landsmøte vil bli holdt i 1980.

GLEDE TIL OKTOBERS HØST- LISTE!

FORLAGET
OKTOBER

Tron Øgrim: **Marxismen - vitenskap eller åpenbaringsreligion?** 288s. kr.64.-

Et bidrag til kampen mot dogmatismen i den norske revolusjonære bevegelsen. Boka stiller mange spørsmål, men gir ikke de svarene du venter. Boka kommer i begynnelsen av september.

Asbjørn Elden: **Oppgjør.** (slutten av september). 288s. kr.68.-

Elden tar politisk oppgjør med sin nazistiske fortid.

Mari Osmundsen: **På vei mot himmelen.** (i oktober) 230s. kr.64.-

En sterk kvinneroman.

Jon Michelet: **Tiger Bay** (november) 360s. innb. 85.- hefta kr.70.-

Roman om sjømannsliv i slutten av forrige århundrede. Denne boka blir det diskusjon om.

Lars Amund Vaage: **Øvelse i kald vinter.** (november) 160s. kr. 56.-

Soldatroman om kadaverdisiplin i militæret.

Øyvind Bremer Karlsen: **Brone hestær** finns ikkje. (nov) 176s. kr.62.-

Roman om arbeiderunger i Østfold. Helge Rykkja: **Kommune.** (august) Dikt. 80s. kr.42.-

Polemikken 3. (august) 192s. kr.44.-

Inneholder også artikler av russerne.

Malcolm Caldwell: **Kampuchea - et forbilde for 3. verdens økonomi.** 160s. kr. 44.-

Om den økonomiske oppbygginga i Kampuchea under Pol Pot. Kommer i oktober.

Dimitrov: **enhetsfronten.** (november) 272s. kr.48.-

Ei lenge savna bok, nå med et 40 siders forord av Tron Øgrim. Han tar for seg Kominterns historie og politiske linjer.

Lenin bind 4 kommer i august og avslutter Lenin serien, og Mao bind 3 kommer i oktober.

NB! Prisene er ca. priser.

God Oktober høst!